

اداره خانه سی :

خطه بخشیه بازاری صاحبگیر خاندانه ۱۶

آبولا

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آریستودوروس ده خریستیدیس

ΑΒΟΛΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✦ ΓΡΑΦΕΙΑ ✦

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

ΤΙΜΗΡΙΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Εσωτερικού έτησία γρ. 30 | Εξωτερικού έτησία φρ. 40
> έξάμην. > 20 | > έξάμην. > 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Εσωτερικού έτησία γρ. 50 | Εξωτερικού φρ. 18

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΠΟΜΠΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΣ

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δέν επιστρέφονται.

Ο νέος Πρωθυπουργός τῆς Ελλάδος κ. Αλέξανδρος Ζαΐμης.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΙ ΕΠΙΘΥΜΙΑΙ

Τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν θρησκείαν μεγά-
λως ἀπησχόλησαν αἱ ἀνθρώπιναι ἐπιθυμίαι
καὶ ἡ τάσις, ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἔμφυτος, τῆς
ἐκανοποιήσεως αὐτῶν. Αἱ δύο αὗται κηδεμό-
νες τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς—ἡ φιλοσοφία καὶ
ἡ θρησκεία—κηδόμεναι πάντοτε περὶ τῆς
ἀληθοῦς αὐτῆς εὐδαιμονίας καὶ φροντίζουσαι,
ὅπως ἐξασφαλίσωσιν εἰς τὸν ἀνθρώπον ταύ-
την, παρετήρησαν ἐν τῇ ἐνδελεχεί τῶν ἐρευνῶν
ὡς μέγα πρόσκομμα τὰς πολλαπλᾶς, τὰς
αἰωνίως ἀνανεουμένους καὶ ἀναγεννωμένους ἐν
τῷ ἀνθρώπῳ ἐπιθυμίας.

Ἀνατέμνων τις ὄντως τὸν ἀνθρώπον, θέλει
ἴδει ἐν αὐτῷ τὸ σπέρμα πολλῶν, πλείστων
ἐπιθυμιῶν, αἵτινες κατ' ἀρχάς, ἀραιαὶ προ-
βάλλουσαι, ζητοῦσι τὴν ἐκανοποίησιν των,
ἐπειτα ὁμοῦ, μετὰ τὴν πλήρωσιν αὐτῶν,
ἀφίνουσιν ἀνοικτὸν μέγαν κρουνόν, ἐξ οὗ
ἐκρέουσι ἀφθονώτεροι ἄλλαι, τὴν πλήρωσιν
αὐτῶν ἀπαιτοῦσαι· ἂν δὲ συμβῇ νὰ ἐπιτευ-
χθῇ καὶ ἡ ἐκανοποίησις τούτων, τότε δὴ
τότε ὁ κρουνὸς μεγαθύνηται, αἱ ἐπιθυμίαι
πολλαπλασιάζονται, αἱ ἀπαιτήσεις αὐτῶν
καθίστανται ἐπιτακτικαί.

Ἡ μαθηματικὴ ἔχει τύπον τῆς προαγού-
σης ταύτης ἀδείσεως καὶ τοῦτον καλεῖ γεω-
μετρικὴν πρόοδον. Συνίσταται αὕτη εἰς τὴν
ἀρχὴν τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ προτέρου ἀρι-
θμοῦ καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ σχηματισμὸς νέου.

Γεωμετρικὴν πρόοδον ἀποτελοῦσι καὶ αἱ
ἀνθρώπιναι ἐπιθυμίαι. Κατ' ἀρχάς προβάλλ-
ουσι δύο: ἡ λιτὴ τροφή καὶ μία λιτωτέρα
κλίνη. Ἰκανοποιήθησαν αὐτά; γεννῶνται
εὐθύς ἐκ τούτων τέσσαρες· ἐπληρώθησαν καὶ
αὗται; ἀναπηδῶσιν ὀκτώ. Ἀλλοίμονον ἂν ὁ
ἀνθρώπος κατορθώσῃ καὶ εἰς ταύτας ν' ἀντα-
ποκριθῇ, διότι παρευθὺς διπλάσαι νέαι ἐπι-
θυμίαι προκύπτουσιν.

Ἀλλὰ τότε ἡ ζωὴ μεταβάλλεται εἰς μέγαν,
ἀφόρητον ἀγῶνα πληρώσεως ἐπιθυμιῶν, ὅστις
ἔχει τοῦτο τὸ ἄχαρι, ὅτι οὐδέποτε ἐπιτυγ-
χάνει τὴν ἐκανοποίησιν πασῶν καὶ συνεπῶς
οὐδέποτε συναντᾷ τὴν πλήρη ἐκανοποίησιν.
Ἀλλὰ ζωὴ ἀνευ ἐκανοποιήσεως θὰ ἦτο κατὰ
ἐλπίαν ἀντικρὺς τῆς εὐδαιμονίας· πῶς ἠθέλο-
μεν λοιπὸν ἐπιτύχει τὴν αἰωνίως διαρρέγου-
σαν ταύτην θεάν;

Ἄν ἦτο δυνατόν, φθάνοντες εἰς τὴν ἐκ-
πλήρωσιν ἀριθμοῦ τινος ἐπιθυμιῶν, νὰ ἐδλέ-
παμεν ταύτας ἐξαντλουμένους, βεβαίως ἡ
εὐδαιμονία θὰ εὑρίσκετο ἐν τῇ ἐκπληρώσει
τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἀνθρωπίνη
παρατήρησις ἀπεφάνθη τοῦτο ὡς οὐτοπία,
τὸ μόνον μέσον πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς εὐδαι-
μονίας εἶναι ὁ περιορισμὸς τῶν ἐπιθυμιῶν
ἐντὸς στενωπῶν ὀρίων, ἐντὸς περιφερείας
σιδηρᾶς καὶ ἀδιαστάλτου. Ἐπὶ τούτου ἀκρι-
βῶς στηρίζεται ἡ φιλοσοφία, παραγγέλλ-
ουσα τὸ:

— Ἐν τῷ ὀλίγῳ ἀναπαυόμενος
καὶ ἡ θρησκεία συνιστῶσα τὸ:

— Μὴ μεριμνᾶτε.

Εἶναι οἱ δύο, οἱ μοναδικοὶ ἀληθῶς τρόποι,
δι' ὧν ὁ ἀνθρώπος δύναται νὰ εὕρῃ τὴν
εὐδαιμονίαν, τὴν ὁποίαν ἀλλαχοῦ μάτην
ζητεῖ.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙ ΛΕΓΕΙ;

Ἐπάνω εἰς τὰ θυσάνωτὰ κλαδιὰ τοῦ τσαμιοῦ
ὁ τζιτζικας τονίζει τὸ ἐπίμονο, τὸ ζωηρὸ του
τραγοῦδι.

Εἶναι μεσημέρι ἀκόμη καὶ ὁ ἥλιος, ποῦ μόλις
ἔχει ἀφήσει τὸ ζενίθ τοῦ οὐρανοῦ θόλου, σκορ-
πίζει τῆς φλογερῆς του ἀκτίνης, ποῦ ὠριμάζουσι
τὰ στάχυα, γλυκαίνουσι τοὺς καρπούς καὶ παρα-
λύνουσι σὲ μιὰ ἀποχαυνωτικὴ ἀτονία τὰ νεῦρα.

Ὅλοι, ὅστερ' ἀπὸ τὸ γεῦμά τους, ἀναπαύονται
ναρκωμένοι σχεδόν, εἴτε εἰς κομψὰ μπαλανσοῦν
κἀποιας σκιαδῆς, εἴτε ἐπάνω εἰς τὸ ξηραμένο
χῶμα τοῦ πλουσίου πνευκῶνος τοῦ νησιοῦ.

Ὅλα κοιμοῦνται ἢ εἶναι νυσταγμένα. Τὰ φύλλα
σχεδόν δὲν κινουῦνται, οἱ ἀνθρώποι δὲν ἀλλάζουν
θεσιν καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ κυματάκι, ποῦ φθάνει
κάτω σιὸν βραχὸ τῆς παραλίας, νυσταγμένο νομί-
ζεις πᾶς εἶναι καὶ αὐτό.

Μόνος ὁ τζιτζικας μέσα εἰς αὐτὴν τὴν νάρκη
τοῦ κόσμου ἐξακολουθεῖ τὸ ἐπίμονό του τραγοῦδι.

Ποιὸς ἀκούει τὸν τζιτζικα νὰ ψάλλῃ τὸ μονόρ-
ρυθμο ἄσμα του καὶ δὲν ἐνθουσιεῖται ὅσα, μικρὸς,
πολὺ μικρὸς ἀκόμη, εἶχε διαβάσει γι' αὐτὸν εἰς
τὸ ἀναγνωστικὸν του ἢ εἰς τοὺς «Μύθους» του;

— Χειμῶνος ὄρα, τῶν σίτων βραχύνων, οἱ
μύρμηκες ἐψυχον. Ἐτέτιξ δὲ λιμῶτιον, ἦτοι αὐ-
τοὺς τροφήν. Οἱ δὲ μύρμηκες εἶπον αὐτῷ: διατί
τὸ θέρος οὐ συνήγαγες τροφήν; Ὁ δὲ εἶπεν: οὐκ
ἐσχόλαζον, ἀλλ' ἦδον μόνονικῶς...

Καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν μνήμην ἡ βραδεία, ἡ
δοκτορικὴ φωνὴ τοῦ δασκάλου μας, ὁ ὁποῖος ἀπὸ
τὴν ὑψηλὴν ἔδραν του ἀτόνιζεν ἕνα φοβερὸ κατη-
γορητικὸν ἐναντίον τοῦ τζιτζικα,

— Ὅστις, μορὸς καὶ ἀνόητος, κατεδυσπᾶνα τὰς
ἡμέρας του εἰς ἀναφελεῖς τέρασις, οὐδαμῶς
φροντίζων καὶ μεριμνῶν περὶ τῆς ἐπαύριον.

Ἐπειτα, ἀφ' οὗ ἐβήκεν ὀλίγον ὁ διδάσκαλος, ἤλ-
λαξε τονόν καὶ προσέθετε:

— Παιδιά μου, ἂν θέλετε νὰ γίνετε μεγάλοι
ἀνθρώποι, μὴ μιμνεσθε τὸν ὄκηρον τέτιγα· ὁ
μύρμηξ ἔστω τὸ ἐπόδειγμά σας!

Αὐτὰ ἐπανελάμβανεν ὁ διδάσκαλος τυπικᾶ κατὰ
χρόνον εἰς τὴν ἐναλλάσσουσαν ὁμάδα τῶν μαθη-
τῶν, ποῦ παρήλαυνεν ἕμπρος του, καὶ τοὺς ἐνέ-
πνεεν, ἂν ὄχι τι ἄλλο, μίαν περιφρόνησιν τοῦ λά-
χιστον πρὸς τὸ λάλεν αὐτὸ πλασματικᾶ τῆς δη-
μιουργίας, τὸ ὅποιον, ὅταν ὅλα τὰ πουλιά κοι-
μῶνται ἢ εἶναι ἐξαλειμμένα ἀπὸ τὴν ζέσην, αὐτὸ
ἀναλαμβάνει μετὰ τὴν δύναμίν του νὰ νανουριεῖ
τὸν μεσημβρινόν ὕπνον των.

Ἐκτοτε ἐπέρασαν χρόνια πολλά. Ὁ διδάσκαλος
ἐπαυσε πλέον νὰ διδάσκῃ τὸ μάθημα τοῦ τέτι-
γος, ἀλλ' ἡ περιφρόνησις πρὸς τὸ ἀφελές αὐτὸ
ζῷον μᾶς ἐμεῖτε βαθειὰ ριζωμένη. Δὲν ἠμποροῦ-
μεν νὰ τον ἀκουσῶμεν, χωρὶς νὰ ψιθυρίσωμεν:

— Ἀνοήτε τζιτζικα!

— Ἀνόητε;! ἐπανελόβε με δυνατὴν φωνὴν ὁ
φίλος, ποῦ με συνάδουεν εἰς τὴν ἐκδρομὴν ἐκείνην.
Ἀνόητε;! με συγχωρεῖς, καὶ μέγα, ἀλλὰ πρόσθετα
μὴ βλασφημῆς.

— Δὲν βλασφημῶ· ἐπαναλαμβάνω ὅσα ἐδιδόχθην.
Τι; οὐ δὲν εἰσεργεῖς τὸν μῦθον τέτιξ καὶ μύρμη-
κες; οὐ δὲν ἐδιδάχθης ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν σου...

— Μωρῆσαι εἰσεμμεναι ὄλ' αὐτά. Προσπάθησε
μιὰ στιγμή ν' ἀποβάλῃς αὐτὸς τῆς σκοριασμένους
γνώμης, ποῦ σοῦ ἐνέπνευσαν, καὶ τῆς ὁποῖας ἀφή-
κες νὰ μεταδιδουὶ τὸν εὐρώτά τους εἰς ὅλεν τὸ
πνευματικόν σου ἀπόθεμα, καὶ ἀφῆσε τὸ πνεῦμά
σου, τὴν λογικὴν σου, τὴν καρδίαν σου ἀκόμη νὰ
κρινῇ. Θελεῖς νὰ σὲ βροηθῆσῃ σ' αὐτό;

Μὲ παρεστῆς κάτω ἀπὸ τὸ τσάμι, ποῦ ἦτο ὁ
τζιτζικας· ἐκατήσαμε καὶ ἐξηκολούθησε:

— Τὸν ἀκούεις; εἶναι μιὰ εὐγενὴς ὑπαρξίς. Εἰς
τὸ μικρὸ του σαρματικὸν κρυπτεῖ μιὰ μεγάλη καρ-
διά· εἶναι ὁ ἀκουραστικὸς ψαλτῆς τῆς χαρᾶς, εἶναι
ὁ ἐμπνευσμένος ὕμνητος τῆς οὐμουργίας. Τώρα,
τὴν στιγμήν αὐτήν, ποῦ ὅλα ἀπεργοῦν, κῶρα, ποῦ

ὅλα κοιμοῦνται ἢ μένουσι νερκωμένα, αὐτὸς ἀνα-
λαμβάνει νὰ συμπληρώσῃ τὸ κενόν, ἀναλαμβάνει
νὰ σὲ νανουριεῖ εἰς τὸν ὕπνον σου, νὰ σὲ βαρκα-
λήσῃ εἰς τοὺς πάθους σου, νὰ σοῦ θωπεύσῃ τὰ
ὄνειρά σου. Μὴ λησμονεῖς, ὅτι εἶναι ὁ μικρὸς σου
εὐεργέτης.

— Μὰ εἶναι ἀνόητος, δὲν φροντίζει διὰ τὴν
ἐπαύριον, διὰ τὸν χειμῶνα.

— Σὲ ἐλεεινολογῶ, φίλε μου, καὶ σὲ εἰκτιρῶ.
Ἀνόητοι εἶναι ἐκεῖνοι, ποῦ σοῦ ἐδίδαξαν αὐτό.
Ἀνόητοι εἶναι ὅσοι τὸ πιστεύουσιν. Ἀκούσε: ὁ
κόσμος, διὰ νὰ δρᾷσῃ, διὰ νὰ μεγαλοουργήσῃ, ἀλλὰ
πρὸ παντός διὰ νὰ ζῆσῃ εὐτυχῆς, πρέπει νὰ
μιμηθῇ ὄχι τὸν μύρμηκα, ποῦ θλιμμένος, σκυθρω-
πὸς, κερύφροντις, αἰωνίως στριψογυρίζῃ τὸ ἔδα-
φος, ἀδιαφορῶν διὰ τὰ κάλλη τοῦ καλοκαιριοῦ
καὶ τὰς ἀπολαύσεις τῆς φύσεως, ἀλλὰ τὸν τζι-
τζικα αὐτὸν τὸν ἀφελῆ, ὁ ὁποῖος ψάλλει τὴν χα-
ρὰν τῆς σήμερον, χωρὶς νὰ τὸν ἀπασχολῇ ἡ ἀβε-
βαιότης τῆς αὔριον. Εἶναι εὐτυχῆς, διότι ἀνήκει
πάντοτε εἰς τὴν στιγμήν τοῦ βίου, ποῦ περιῖ,
εἶναι εὐτυχῆς, διότι τὸ μάτι του δὲν τὸ θολοῦν
ἀπὸ σήμερον μετὰ τὸ δάκρυ, τὸ ὅποιον θὰ τοῦ ἀνα-
βλύσῃ μετὰ μίαν ἡμέραν. Ἡ μήπως τὸ νομίζεις
μικρὸ αὐτό; Ἡ ἐπαύριον εἶναι πολὺ ἀρκετὴ διὰ
νὰ λυπηθῶμεν, ἂν εἶναι δι' ἡμᾶς ἡμέρα θλίψεως·
διατί νὰ φουσκόνωμεν τὰ ὄριά της, ὡστε ν' ἀρχίσῃ
ἀπὸ τῆς χθές; Φίλε μου, ἀπὸ τὸν καιρὸν, ποῦ ἡ
ἀνθρωπότης ἐπαυσε νὰ ζῆ τὴν ζωὴν τῆς σήμερον
καὶ δὲν ἀφίναται ν' ἀπολαύσῃ τὰ ἀγαθὰ τῆς παρού-
σης ὄρας, ἀλλὰ κατάλαμβάνεται ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν
τοῦ ἀδήλου καὶ τοῦ ἀβεβαίου, ἡ ἀνθρωπότης αὕτη
εἴμπορεῖ νὰ ὀνομάζεται σοφὴ, προνοητικὴ, ἔμπει-
ρος, ἀλλ' ἐπαυσε νὰ εἶναι εὐτυχῆς. Κῦρταξτε, σὲ
παρακαλῶ, αὐτὸν τὸν μύρμηκα, ποῦ πλανᾶται
βιαστικῶς ἐπάνω εἰς τὸ ροῦχὸ σου, ὡσάν νὰ ζητῇ
μάτι. Ἄν τὸν ἐξετάσῃς μ' ἕνα μικροσκόπιον, θὰ
ἴδῃς, ὅτι εἶναι χορτασμένος· ἐν τούτοις ζητεῖ τρο-
φήν, κλείει τ' αὐτιά του εἰς τὰς ἀπολαύσεις
τοῦ καλοκαιριοῦ, ἀφίνει τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ
χάνεται μέσα εἰς τὸ σκοτὸς τῆς τσέπης σου γιὰ
νὰ ἀνακαλύψῃ κατὶ. Ἡ ψυχὴ του ἀγωνεῖ, καὶ τὴν
στιγμὴν αὐτήν, ποῦ ἔχει ὅλους τοὺς λόγους νὰ
εἶναι χαρούμενος, εἶναι δυστυχῆς.

— Ἐν τούτοις ὁ τζιτζικας...

— Ὁ τζιτζικας ἀπὸ τὸ πράσινο κλαδί τοῦ δέν-
δρου του εἶναι ὁ ἱεροκέρυξ, ὄχι ὁ σκυθρωπὸς καὶ
ἀπαισιόδοξος, ὁ ἐπισειῶν κολάσεις καὶ θλίψεις,
ἀλλ' ὁ φαιδρὸς καὶ εὐχαρὶς, ὁ ὁποῖος βροντοφα-
νεῖ τὸ ὄρατον σύμβολον τῆς ζωῆς: χαρῆς, γλυ-
τᾶτε, εἶναι ὄραία ἡ ζωὴ, εἶναι ὄραία! Αὐτὰ μᾶς
λέγει μετὰ τὸ μονόρρυθμό του τραγοῦδι, τὸ ὅποιον
δὲν τὸ καταλαμβάνομεν, διότι δὲν ἐζητήσαμε ποτὲ
νὰ μάθωμεν τὴν ἐγγονίαν του. Μίαν φοράν εἰς τὴν
ἀρχαιότητα μερικοὶ φιλόσοφοι ἴδρυσαν σχολὴν,
τὴν σχολὴν τῆς γαλήνης, τῆς γλυκείας ἀπολαύ-
σεως τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς. Οἱ φιλόσοφοι αὗτοι
ἦσαν οἱ Ἐπικουρῆται. Ἄν ἡ σχολὴ των διελύθη,
ἂν τὰ συγγράμματά των ἐκήσαν ἢ ἐλησημονήθη-
σαν, ἐμεινεν ὁμοῦ ὁ καλλίτερος διαδοχός, ὁ πι-
στότερος θεματοφύλαξ τῶν ἀρχῶν των καὶ αὐτὸς
εἶναι ὁ τζιτζικας. Εἶναι παραγωγισμὸς ἀπὸ σὲ
καὶ ἀπὸ μερικοὺς ἄλλους, ποῦ ἔχουν παραγωγίσει
καὶ τὴν ζωὴν, ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ κλείουσι τὰ μάτια
των πρὸς τὸ φῶς καὶ τὴν καρδίαν των ἀπομονώ-
νουν ἀπὸ τὴν χαρὰν, διὰ νὰ σκεφθοῦν διὰ τὴν
σκηθροπὴν ἐπαύριον. Οἱ ἀνθρώποι αὗτοι θὰ εἶ-
ναι αἰωνίως τὰ μυρμήκια τῆς ζωῆς, κλεισμένα
μέσα σὲ σκοτεινὰς κρύβας, αἰωνίως ἀνησυχοὶ, αἰ-
ωνίως ἐν ταραχῇ, χωρὶς ποτε νὰ ἐλαπίσουν, ὅτι θὰ
ἀποδαθοῦν εἰς τὴν χαρὰν, εἰς τὴν εὐτυχίαν, εἰς
τὴν ἀπόλαυσιν.

Ἐστράματσαν ὀλίγα λεπτὰ καὶ τέλος ἐπανελόβεν:

— Ὁ δάσκαλος ἄλλοτε ἔλεγε: Μιμηθῆτε τοὺς
μύρμηκας, ἂν θέλετε νὰ γίνετε σπουδαῖοι, σοβα-
ροὶ, μεγάλοι. Ἐγὼ σοῦ διεμηνεύω τὰ λόγια τοῦ
ψάλτου αὐτοῦ τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ σοῦ λέγω: Μι-
μηθῆτε τὸν τζιτζικα, ἂν θέλετε νὰ εἰσθε εὐτυχι-
σμένοι.

ΤΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

Η Κεκιλία του είπε τον τελευταίον χειμώνα, ενώ εργάζετο υπό τὸ φῶς τῆς κρημαστικῆς λάμπας μέσα εἰς τὴν γλυκίαν θαλάσσην τῆς τραπεζαρίας :

— Τὸ ἐρχόμενο καλοκαίρι θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἐπηγαίναμε στὰ θαλάσσια λουτρά.

— Ἡ Κεκιλία, γεννηθεῖσα καὶ ἀνατραφεῖσα εἰς μεσόγειον πόλιν, δὲν εἶχεν ἰδεῖ ποτὲ θάλασσαν καὶ ὁ Πέτρος, ὁ σύζυγός της, ἐπίσης.

Ὁ Πέτρος ἦτο ὑπάλληλος εἰς ἓν γραφεῖον καὶ ἐκάρδιζεν ἑκατὸν ἐξήκοντα φράγκα τὸν μῆνα καὶ ἡ Κεκιλία, μία λατρευτὴ ἀληθῶς οἰκοκυρά, τὴν ὁποίαν εἶχε νομφρεθῆ διὰ τὰ ὠραία της μαῦρα μάτια, τοῦ παρουσίαζεν ἀληθινὰ θαύματα οἰκονομικοῦ ἰσοζυγίου μὲ τὸν μικρὸν αὐτὸν μισθόν, ὁ ὁποῖος διὰ κάθε ἄλλην γυναῖκα θὰ ἦτο ἀνεπαρκής, ὅπως καλύψη τὰ πολλὰ τῆς οἰκογενεῖας ἐξοδα.

Εἰς τὴν παράκλησιν ὁμοῦ τῆς συζύγου του ὁ Πέτρος δὲν εἰσέτασε νὰ παρατηρήσῃ :

— Ἔχεις δίκαιον, ἀγάπη μου, ἀλλὰ τὸ ταξίδι αὐτὸ θὰ μᾶς κοστίσῃ ἄρκετά καὶ...

— Εἰσὶν τὸν δέκομα :

— Μὴ σὲ μέλει... Μὲ μερικὰς οἰκονομίας ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, μὲ μερικὰς περιορισμοὺς τῶν ἐξόδων μᾶς, θὰ κατορθώσωμεν νὰ συνάξωμεν τὸ πῶρον τοῦ μᾶς χρειάζεται.

— Πολὺ μολὲ, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι ἔχομεν, ἄλλως τε, ὁκτώ μῆνας ἐμπρός μας ἕως τότε.

Καὶ ὁ Πέτρος ἠσπάρθη τὴν Κεκιλίαν, τῆς ὁποίας ἐκράτησε μὲ τὰ δύο του χέρια τὴν κεφαλὴν εἰς τινα ἀπὸ τῶν ματιῶν του ἀπόστασιν, καθὼς θὰ ἔκαμνε καλλιτέχνης, θαυμάζων κάποιον ἀριστοτέχνημα.

Οἱ μῆνες ἀπερνοῦσαν, ὁ χειμὼν ἐφυγε, τὸ ἔαρ εἶχαν ἐπανέλθει. Ὁ Πέτρος τακτικώτατα καθ' ἑκάστην διηθύνετο εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἡ δὲ Κεκιλία, ὑπομονητικῶς, ἐξηκολούθει νὰ εἶναι διὰ τὸ σπῆτι της ἡ καθαρά καὶ φαιδρὰ ἀστὴς τοῦ ἡλίου, ἡ ὁποία δίδει χάριν καὶ καλλονὴν εἰς ὅλα τὰ πράγματα.

Εἶχαν ἀγοράσει ἓνα κουμπαραῖν, εἰς τὸν ὁποῖον ἡ νεαρὰ γυνὴ ἔσφιπτε καθ' ἑκάστην ὁ, τι ἐξοικονομῆται ἀπὸ τὰς ἀγορὰς της καὶ τοὺς περιορισμοὺς τῶν ἐξόδων τῆς οἰκογενεῖας.

Κάμμιὰ φερά ὁ Πέτρος, ἀποβλέπων εἰς τὸν πληροῦμενον κουμπαραῖν, τὴν ἤρώτα :

— Ποῦ εὐρισκόμεθα ;

Καὶ ἐκείτη ἀπήντη μὲ μειδίαμα :

— Δὲν εἰξεύρω ἀκόμη θὰ τὸ διοῦμε τὴν ἡμέραν, ποῦ θὰ πάρῃς τὴν ἄδειαν τῶν θαρινῶν διακοπῶν σου.

Ὅντως ὁ Πέτρος ἔλαβε τὴν ἄδειάν του τὴν δεκάτην πέμπτην Ἰουνίου. Διὰ τὸν Πέτρον καὶ τὴν Κεκιλίαν ἡ εἰδησις αὕτη ἦτο πρόξενος ἀκτινοβόλου χαρᾶς. Ἦρχισαν νὰ σκέπτονται ποῦ πρέπει νὰ ταξιδεύσουν καὶ, ἀφοῦ μετὰ πολλὰς ἀνταλλαγὰς σκέψεων ἀπεφάσισαν, ἤνοιξαν τὸν κουμπαραῖν καὶ εὖρον δ.α.κόσια πενήντα φράγκα.

Ὁ Πέτρος ἠσπάρθη τρυφερὰ τὴν γυναῖκά του.

— Εἶσαι ἓνας ἀγγελος, μία ἀληθινὴ πρόνοια, τῆς εἶπε μὲ ἐνθουσιασμόν.

Αἱ ἐτοιμασίαι ἐγένοντο ἐμμεσολάβησαν ἡμέρᾳ πνευματικῶν δράσεως, διὰ νὰ κατορθωθῶσιν τὰ σχετικὰ τὸ γρηγορώτερον.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἡ Κεκιλία ἐσηκώθη μὲ ἓνα φοβερὸν πονοκέφαλον καὶ μίαν γυνικὴν καχεξίαν εἰς τὸ σῶμα. Ὁ Πέτρος τὴν παρηγόρησε :

— Δὲν εἶναι τίποτε, θὰ περάσῃ

Ἀλλὰ πρὸς τὸ μεσημέρι ὁ πονοκέφαλος ηὔξησεν, ὁ πυρετός ἐξηδηλώθη καὶ ἡ Κεκιλία ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ κλινηθήσ. Ἐκλήθη ὁ ἰατρός. Τὴν ἐξήτασε, τῆς ὑπεσχέθη τελείαν καὶ σύντομον θεραπείαν, ἀλλὰ δὲν παρέλειψε νὰ πάρῃ κατὰ μέρος τὸν Πέτρον καὶ νὰ τοῦ εἰπῇ μὲ ὑφορσοβαρὸν καὶ ταθλιμμένον :

— Ἀγαπητέ μου, ἡ γυναῖκά σου πρέπει νὰ μεταφερθῇ εἰς τὸ νοσοκομεῖον διαγιγνώσκω τυφοειδῆ πυρετὸν ὀξείας φύσεως...

Ὁ Πέτρος ἠσπάρθη τὰς δυνάμεις του νὰ τὸν ἐγκαταλείπουν εἰς τὸ φοβερὸν αὐτὸ ἀκρεσμα ὅλα τὰ μέλη του ἐτρεμον...

...Ὁ Πέτρος ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον μίαν πλησίον ἐξοικίτης κομποτόλεως. ὅπου εἶχε μεταφέρει τὴν δυστυχῆ Κεκιλίαν... Τὸ ἀπόγευμα ἐκείνο τὸ σκυθρωπὸν ἐσύρατο σχεδόν, τυλιγμένος εἰς τὴν ρεδιγκιῶταν του μὲ τὸ καπέλλο καὶ τὸ στήθος κατὰμαυρα ἀπὸ τὸ πένθος. Ἐπέρασε παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου ἐκεῖ τὸ δακρυσμένο του μάτι διέκρινε μίαν εἰδοποίησιν. Ἐν τῷ τῷ ἴδιον ἐσπέρας θὰ ἀνεχώρει μέχρι μίαν παραλιακῆς πόλεως. Ἡ εἰδοποίησις ἀνέφερεν, ὅτι τὰ εἰσιτήρια ἐδίδοντο μὲ σημαντικὴν ἑκπτώσιν.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπίτι καὶ ἐκεῖ ἤρχισε νὰ κλαίῃ σὰν παιδί. Εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεκρᾶς ἐφαίνετο ἀκόμη τὸ μεγάλο σανεοῦκι, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ Κεκιλία εἶχε συσσωρεύσει κάθε τι ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἐκδρομὴν, ποῦ εἶχαν ἀποφασίσαι, διὰ τὴν ἐκδρομὴν, ποῦ τὸσον ἐπεθύμει μέχρι τῶν θαλασσίων λουτρῶν.

Τὰ ἐβλεπεν ὅλα ἐκείνα ἄχρηστα, νεκρὰ πλέον, διότι τοῖς ἐλείπον ἡ ψυχὴ, ποῦ τὰ ἐζωογόνοι, καὶ οἱ λυγμοὶ του ἐδιπλασιάσθησαν. Ἐνεθυμήθη τὰ λόγια τῆς ἀγαπημένης του γυναικός :

— Τὸ ἐρχόμενο καλοκαίρι θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἐπηγαίναμε στὰ θαλάσσια λουτρά.

Ἄψνης ἡ εἰδοποίησις τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ ἦλθεν εἰς τὴν μνήμην, ἐφόρεσε τὸ καπέλλο μὲ τὸ μαῦρο, τὸ πένθιμον σῆμα, καὶ διηθύνθη εἰς τὸν σταθμὸν ἐκεῖ ἐπῆρεν ἓν εἰσιτήριον ἄνευ ἐπιστροφῆς.

Ὁ ὑπάλληλος, ὅταν τὸν εἶδε μὲ τὰ δακρυσμένα μάτια, δὲν ἐκρατήθη ἀπὸ τοῦ νὰ μὴ σκεφθῇ :

— Αὐτὸς μὲ τὸ πένθος... καὶ μ' ὅλα ταῦτα ζητεῖ θέσιν εἰς τὴν ἐκδρομὴν αὐτήν, εἰς τὸ τῷ αὐτὸ τῆς διασκέδασις τί εἶναι ὁ κόσμος!

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ὁ διευθυντὴς τοῦ γραφείου τὸ πρωὶ ἔρωτᾷ τὸν πρῶτον γραμματέα :

— Σήμερον, νομίζω, ἐτελείωσεν ἡ ἄδεια τοῦ Πέτρον καὶ ὁμοῦ αὐτὸς δὲν ἐφάνη. Ἡ διασκέδασις τὸν παρήσυρεν. Ἄν δὲν δικαιολογήσῃ τὴν ἀπουσίαν του ἐπαρκῶς, θὰ ὑποβληθῇ εἰς πρόστιμον.

Τὴν ἴδιαν ὁμοῦ ἡμέραν, ὅταν ἦλθε τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ἔφερε τὰς ἐφημερίδας, εἰς τὴν στήλην τῶν διαφόρων ἀνεγνώσιστον ἐν μικρὸν χρονικόν :

«Δυστύχημα συνέβη σήμερον εἰς τὰ θαλάσσια λουτρά. Νέος κύριος, ἡλικίας μόλις εικοσιοκτὼ ἐτῶν, ὁ κ. Πέτρος Λουκιανού, ἐπνίγη ἐνφ' ἔκαμε τὸ μπάνιο του. Οὐδεὶς τὸν ἀντελήθη κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δυστυχήματος, διότι δὲν ἐπρόφθασε νὰ φωνάξῃ. Τὸ δυστύχημα τοῦτο ὀφείλεται εἰς ἀσύγνωστον ἀπροσεξίαν».

Οὐδεὶς ἔμαθε τὴν ἀληθινὴν αἰτίαν τοῦ δυστυχήματος τούτου. Ὁ Πέτρος, ποῦ δὲν ἐπῆρεν εἰσιτήριον μετ' ἐπιστροφῆς, ἐζήτησεν εἰς τὸ κῆμα τὸν θάνατον, ὅστις τοῦ ἀπήγαγε τὴν γυναῖκά του,

(Boissière)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Τὰ σκύνα τὰ περήφανα, τοῦ βράχου ἡ ὠμορφιά, χρυσίζουσι τὴν ἀπόκρημνη κορφή του, ποῦ πυρῶνει ὁ ἥλιος, βασιλεύοντας τῆς θάλασσης μακρὰ, θροῦνται τ' ἀφροστέφανα κεί, π' ἡ στεργιὰ τελειώνει.

Νυχτώνει. Μέσα στὴ φωλιὰ ἀπλώθηκ' ἡ σιγὴ καὶ μίᾳ καλύβας ἡ γωνιὰ ἄρχισε νὰ καπνίζῃ ὁ ἀπαλὸς ἐσπερινὸς στὰ σκότη τριγυρίζει καὶ σμίγει μὲ τῆς θάλασσης τὴ φοβερὴ βοή.

Σὰν ἀπ' τὰ βάθη ἐνὸς γκρεμοῦ τότε ἀπ' τὰ λιβάδια, ἀπ' τῆς παιδιάδας, τὰ βουνά, ἀκούγονται φωνὲς τσοπάνων, ποῦ ὀδηγοῦνε στῆς στάνες τὰ κοπάδια.

Ἡ νύχτα τὸν ὀρίζοντα στῆ σκοτεινιά βουτάει κί' ὁ ἥλιος, ποῦ ψυχρομαχᾷ σὲ ζῶντες μακρυνές, τοῦ στεφανιοῦ του τὰ χρυσὰ κλαριά ἀργυροφαλάει.

(Μετὰφρασις)

ΚΛΕΩΝ Β. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ἐπῆρχε ποτε εἰς τινα εὐρωπαϊκὴν πόλιν ζωγράφος μὲ τάλαντον, ὁ ὁποῖος ἐπώλει τὰς εἰκόνας του εἰς τὰ πεζοδρόμια τῶν καφετειῶν.

— Κύριε, δὲν θέλετε νὰ ἀγοράσετε αὐτὸ τὸ ἡλιοβασιλεμμα ;

Καὶ ὁ καλλιτέχνης ἐξέθετεν ἓνα θαυμάσιον ταμπλό, ὅπου ἀντενακλῶντο τὰ λαμπρότερα τῶν χρωμάτων.

— Πόσον ;

— Δέκα φράγκα.

— Προσφέρω τεσσαράκοντα λεπτά...

Καὶ ἐπειδὴ ὁ καλλιτέχνης ἐπέαινα, εἶτε ἐδίψα, ἐδέχετο.

Ὁ ζωγράφος αὐτός, ὁ ὁποῖος ἦτο μέγας, ὠναμάζετο Μοντιτσέλλι.

Ὁ Μοντιτσέλλι ἀπέθανε. Ποῦ ; πῶς ; Εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ἂν δὲν ἠτύχησεν μάλιστα. Καὶ ὁ καθεὶς εἶπεν :

— Ἐπερνοῦσε τὴν ζωὴν του στὸ καφετεῖο...

— Καὶ σὰν τοὺς πλανοδίους ἐμπόρους γιὰ νὰ πωλήσῃ τὸ ἐμπόρεμά του.

Ἄλλὰ τὸ ἐμπόρεμά του ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἀριστοτεχνήματα. Δύο εἰκόνας τοῦ Μοντιτσέλλι κατέλαβον ἐξέχουσας θέσιν εἰς τὸ Λουβρον. Ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον εἰσῆλθον εἰς τὸ σαλόνι. Ἄλλ' ὁ Μοντιτσέλλι, ὁ ὁποῖος ἀναμφιδόλως δὲν ἤξευρε τὴν ἀξίαν των, ἀπέθανεν ὡς ἀλήτης.

Καὶ ἰδοὺ ποῦ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι Μοντιτσέλλι, οἱ ὁποῖοι θὰ ὑπάγουν εἰς τὰ καλλιτεχνικὰ μουσεῖα.

Ποῖος εἰξεύρει ; Οἱ ἐρασιτέχνη ὁμοῦ πλούσιοι τὰ ἀγνοοῦν ἢ καὶ τὰ περιφρονοῦν.

ΚΛΕΜΑΝ ΒΩΤΕΛ

ΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΛΑΘΗ

Κάποιος ἐκδότης ἀπεφάσισέ ποτε νὰ δημοσιεύσῃ ἐν τοῦλάχιστον βιβλίον ἄνευ τυπογραφικῶν σφαλμάτων. Πρὸς τοῦτο ἐπέστησεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν τῶν διορθωτῶν του, οἵτινες καὶ ἐν τέλει ἐβδαιώσαν αὐτόν, ὅτι δὲν εἶχε μείνει πλέον οὐδὲν λάθος. Μὴ ἀρκοῦμενος εἰς τοῦτο ὁ ἐκδότης, ἐπαίψατε τὰ τυπογραφικὰ δοκίμια εἰς τὰ Πανεπιστήμια καὶ ἄλλους μεγάλους ἐκδοτικούς οἴκους, προσφέρων ἐκτάκτους χρηματικὰς ἀμοιβὰς διὰ πᾶν τυπογραφικὸν σφάλμα, ὅπερ ἤθελεν ἀνακαλυφθῆ. Ὅντως δὲ ἀνεκαλύφθησαν μερικὰ τοιαῦτα καὶ, ἀφοῦ ἔδωκε νέαν εὐκαιρίαν εἰς πάντα βουλόμενον νὰ προσπαθήσῃ, ὅπως ἀνακαλύψῃ τὰ τυχόν παραλειφθέντα λάθη, συνετέθησαν αἱ τυπογραφικαὶ πλάκες, ἐτυπώθη δὲ τὸ βιβλίον, ἐδέθη πολυτελῶς καὶ ἐπωλήθη ὡς ἀπολύτως τέλειον καὶ μοναδικὸν ὑπὸ ἔποψιν ἐλλείψεως τυπογραφικῶν λαθῶν. Οὕτω τοῦλάχιστον ἐπιστεῦστο ἐπὶ τινα χρόνον, ὅτε, μετὰ πάροδον ὀκτὼ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του, μία ἐπιστολὴ ἐφίστα τὴν προσοχὴν τοῦ ἐκδότου ἐπὶ σφαλμάτων τινος ἐν ὀρισμένῃ σελίδι καὶ σειρᾷ. Βραδύτερον ἀνηγγέλθη δεύτερον λάθος καὶ προτοῦ νὰ παρῆλθῃ τὸ πρῶτον ἔτος, εἶχον ἀνακαλυφθῆ τέσσαρα ἢ πάντε τυπογραφικὰ σφάλματα. Ταῦτα γράφει ἡ «Ἐθνικὴ Ἐπιθεώρησις», ὅπως ἀποδείξῃ πόσον δύσκολον εἶναι νὰ τυπωθῇ βιβλίον ἄνευ τυπογραφικῶν σφαλμάτων καὶ πόσον ἐπομένως εἶναι δυσκολώτερον νὰ τυπωθῇ ἄνευ τοιούτων ἐφημερίδων, ἢ ἐκδοσὶς τῆς ὁποίας πολλάκις γίνεται μετὰ ἱλιγγιδῶδους ταχύτητος. Λέγεται, ὅτι ἡμερησία μεγαλόσχημος ἐφημερίς εὐρωπαϊκῆς πρωταγεύσεως δὲν ἔχει τυπογραφικὰ λάθη, ἀλλὰ τίς ἔχει τὴν ὑπομονὴν νὰ ἐρευνήσῃ τὸν ὠκεανὸν τῆς καθημερινῆς ὕλης τῆς ἐφημερίδας ταύτης, ὅπως πράγματι βεβαιωθῇ περὶ τοῦ ἀληθοῦς τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου ; Βιβλικαὶ τινες ἐταιρίαι προσφέρουσι χρηματικὰς ἀμοιβὰς εἰς ὅτινα ἀνακαλύψῃ τυπογραφικὰ σφάλματα εἰς τὰς ὑπ' αὐτῶν γενομένας ἐκδόσεις τῶν Ἁγίων Γραφῶν, ἀλλὰ καὶ τοῦτο φαίνεται μᾶλλον ὡς ρεκλάμα, παρὰ ὡς ἀπόδειξις τῆς πεποιθήσεως περὶ τῆς τελείας ἀπαλλαγῆς τοῦ κειμένου ἐκ τυπογραφικῶν σφαλμάτων.

Ο ΙΔΡΩΣ

ΠΕΝΘΕΡΑΙ ΚΑΙ ΓΑΜΒΡΟΙ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

— Τὸ φοβερὸν βάσανον τῆς ἐποχῆς!

Θὰ ψιθυρίσῃ, ἴσως, ὁ ἀναγνώστης, εὐθὺς ὡς ῥίψῃ μιά ματιὰ εἰς τὸν τίτλον, καὶ θὰ σπεύσῃ νὰ περιφέρῃ τὸ μανδύλι του εἰς τὸ ἰδρωμένον μέτωπόν του.

Ὅλοι μας φρονούμεν αὐτό, ὅλοι κατηγοροῦμεν τὸν ἰδρῶτα, ποῦ μᾶς μουσκεύει, ποῦ μᾶς παρέχει τόσα ἀτοπα, ποῦ μᾶς καταστρέφει τὰ κολλάρια. Καὶ ὅμως καὶ ὁ ἰδρῶς, ὅπως τόσα ἄλλα εἰς τὸν κόσμον πρόσωπα καὶ πράγματα, ἀγρίως συκοφαντεῖται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι τοῦ εἶναι τελείως ἀχάριστοι. Ἡ ἐπιστήμη τοῦλάχιστον λέγει:

— Ὁ ἰδρῶς εἶναι ὁ εὐεργέτης τοῦ ἀνθρώπου.

Ἰδωμεν τί μᾶς διδάσκει ἡ ἐπιστήμη:

Ὁ ἰδρῶς παράγεται ἀπὸ τοὺς ἰδρωποιοὺς λεγομένους ἀδένας. Ἡ σύστασίς του εἶναι κυρίως ὕδωρ, ἀνάμικτον μετὰ λιπιδίων οὐσιῶν ἢ ἄλλων δερμικῶν προϊόντων, μὲ γλυκοζίνην ὑφάλμυρον καὶ ἀντιδραστὴν ὀξειαν.

Φυσιολογικῶς δέον νὰ ἐκκρίνωνται 40 γραμμάρια ἰδρῶτος καθ' ὥραν, ἐν τούτοις τὸ ποσὸν αὐτὸ πολλαπλασιάζεται μέχρι τοῦ δεκαπλασίου ἀκόμη ὑπὸ εἰδικῶς ἐπιδράσει, λόγῳ τῆς θερμότητος, τῆς πολυποσίας ἢ ἰδρωποιοτικῶν φαρμάκων.

Ἐπὶ χιλίων μερῶν ἰδρῶτος, τὰ 990 εἶναι ὕδωρ, τὰ δὲ λοιπὰ 10 εἶναι στερεαὶ οὐσίαι, ὡς ὀρυκτὸν ἄλας, κοινὸν ἄλας, λιπαρὰ οὐσίαι, λίπος καὶ οὐρία. Εἰς τὴν ἔκκρισιν τοῦ ἰδρῶτος συμβάλλει ἡ κυκλοφορία, συντελοῦν ὅμως πολὺ καὶ ἰδιαίτερα ἐκκριτικὰ νεύρα, ἐκπεμπόμενα ἐκ τοῦ νωτιαίου μυελοῦ καὶ εἰς ἐν γενικὸν κέντρον ἀπολήγοντα.

Ἡ ἔκκρισις ἰδρῶτος εἶναι πολλαχῶς εὐεργετική. Ἐν πρῶτοις συντελεῖ εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ αἵματος ἐν τῇ φυσιολογικῇ του συνθέσει, διότι διὰ τοῦ ἰδρῶτος ἀποβάλλονται πολλαὶ βλαβεραὶ οὐσίαι, αἵτινες εἰσέδυσαν ἢ ἀπέβησαν εἰς τὸ αἷμα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ ἰδρῶς βοηθεῖ θαυμασίως τὴν λειτουργίαν τῶν νεφρῶν καὶ τῶν πνευμόνων, τῶν ὁποίων, ὡς γνωστὸν, ἔργον εἶναι ὁ καθαρισμὸς τοῦ αἵματος.

Ἐξ ἄλλου ὁ ἰδρῶς, διὰ τῆς προκαλουμένης ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ σώματος ἐξατμίσεως, παρέχει εἰς αὐτὸ εὐεργετὸν δροσερότητα, ταυτοχρόνως δὲ δίδει εἰς τὸ δέρμα εὐκαμψίαν, μαλακότητα καὶ ἱκανότητα περὶ τὴν ἀφήν. Ἡ ἔκκρισις τοῦ ἰδρῶτος τὸ θέρος, καὶ δὴ εἰς τοὺς εὐεργετικὸς καὶ αἱματώδεις, εἶναι ἐπὶ πλέον λίαν εὐεργετική, σώζουσα αὐτοὺς ἀπὸ τῆς συμφορήσεως τοῦ αἵματος, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐκπεσιλοῦνται.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ ἰδρῶς εἶναι βεβαίως εὐεργετικὸς. Ἐν τούτοις ἔχει καὶ τὰ ἀτοπα του καὶ ἰδίως, ὅταν οὐτός εἶναι ἀφθονος, καὶ τὴν κακοσμίαν. Οἱ ἰατροὶ εἰς τὰ φαινόμενα τῆς υπερ-ἰδρώσεως — τῆς παθολογικῆς τουτέστιν ἀφθονίας τοῦ ἰδρῶτος — συνιστοῦσι φάρμακα, δι' οὗ μεταβιβάζεται μόνον ἡ ἔκκρισις, διότι ἡ παντελής αὐτῆς διακοπή εἶναι οὐχὶ σπανίως ἐπικίνδυνος. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κακοσμίαν τοῦ ἰδρῶτος, ἥτις παρατηρεῖται τόσον εἰς ἄνδρας, ὅσον καὶ εἰς γυναῖκας, πρῶτιστον μέσον καταπολεμήσεως αὐτῆς εἶναι ἡ καθαριότης. Συνιστῶνται καθημερινὰ πλύσεις ὅλου τοῦ σώματος ἢ τοῦλάχιστον μόνον τῶν μερῶν ἐκείνων, εἰς ἃ παρουσιάζεται περισσότερο ἐφίδρωσις: χεῖρες, πόδες, ἀμασχάλοι.

Πλύνετε καθ' ἑκάστην πρωΐαν καὶ ἑσπέραν τὰ ἰδρώνοντα μέλη σας μὲ ἀφθονον κρύον νερὸν καὶ σαπουνάδα, ἔπειτα βρέξτε αὐτὸ μὲ ὕδωρ ἀνάμικτον μὲ ἀρωματισμένον ὄξος. Ἐλλείπει τούτου, βάλτε μιά χουλιανὰ τῆς σούπας κοινὸ ξύδι εἰς ἐν ποτήριον νεροῦ, ρίψτε δὲ ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ποσότητά τινα κολωνίας, μὲ αὐτὸ πλύνετε ἐκ νέου, μετὰ τὸ σαπούνισμα, τὰ ἰδρώνοντα μέρη τοῦ σώματός σας. Διὰ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τὸ μάνιο εἰμπορεῖ νὰ παραταθῇ ἡμίσειαν ὥραν, ἀρκεῖ εἰς τὸ νερὸ νὰ ρίψετε ὀλίγον ἄλας ἢ στυπτηρίαν (alun) εἰς ἀναλογίαν 10 γραμμῶν στυπτηρίας καὶ 4 κοχλιαρίων τῆς σούπας ἄλατος δι' ἑκάστην λίτραν ὕδατος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς κυρίας, τῶν ὁποίων αἱ μασχάλοι ἰδρώνουν, αὐταὶ χρησιμοποιοῦν συνήθως ἐπιθέματα ἐκ καουτσούκ ἀφ' ἐνδὸς μέρους καὶ φανέλας ἐξ ἄλλου: τὰ ἐπιθέματα δὲ ταῦτα, προσωρισμένα ν' ἀπορροφῶσι τὸν ἰδρῶτα, πρέπει ν' ἀλλάσσων συχνὰ καὶ νὰ πλύνωνται.

Ἄγνοῶ, τίσι ποτὲ λόγοις πειθόμενοι οἱ ἡμέτεροι εὐθυμογράφοι, δρᾶσκονται πάσης εὐκαιρίας, ἵνα κακολογῶσι τὰς πενθεράς, ὡς μὴ διακειμένας εὐνοϊκῶς πρὸς τοὺς γαμβροὺς αὐτῶν, ἐνῶ ἐν τῇ πραγματικότητι καὶ ἐν τῷ καθ' ἡμέραν βίῳ ἀπαντῶμεν τὸ ἐναντίον. Πράγματι ὁ προσεκτικὸς παρατηρητὴς τῆς παρ' ἡμῖν κοινωνικῆς ζωῆς, εἰάν δὲν εἶναι ἐκ τῶν προκαταληπτικῶν, θὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι παρ' ἡμῖν αἱ πενθεραὶ ἀγαπῶσι σφοδρῶς τοὺς γαμβροὺς αὐτῶν καὶ — σκληρὸν μὲν εἰπεῖν διὰ τοὺς πενθεροφόβους, ἀλλ' ἀληθές — ἀνταγαπῶνται ὑπ' αὐτῶν, ἐνῶ, ἀπ' ἐναντίας, αἱ πενθεραὶ οὐδόλως ἀγαπῶσι τὰς νύμφας τῶν, διὰ τὰς ὁποίας καὶ ξυλίνῃ ἀκόμη νὰ εἶναι ἡ πενθερά, θὰ πῶσῃ καὶ θὰ σπᾶσῃ τὴν κεφαλὴν τῆς νύμφης. Εἶναι πολὺ κοινὴ ἡ ἱστορία μητρὸς, καθ' ἑκάστην δεομένης τῆς Παναγίας ὑπὲρ τοῦ Παύλου τῆς. Ἐπειδὴ δὲ Παῦλος ἀνομάζοντο ὁ τε υἱὸς καὶ ὁ γαμβρὸς τῆς, ὁ υἱὸς, ἐκ περιεργίας κινούμενος, ἡμέραν τινα κρύπτεται ὀπισθεν τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας καὶ, καθ' ἣν στιγμήν ἐδέετο ἡ μήτηρ του ὑπὲρ τοῦ Παύλου τῆς, ἐρωτᾷ, ἐξ ὀνόματος τῆς Παναγίας, ὑπὲρ τίνος Παύλου παρακαλεῖ, λαμβάνει δὲ τὴν κεραυνοβόλον ἀπάντησιν:

— Ὑπὲρ τοῦ γαμβροῦ μου Παύλου.

Αὐτὸ βεβαίως σημαίνει, ὅτι αἱ πενθεραὶ ἐνίοτε ἀγαπῶσι τοὺς γαμβροὺς αὐτῶν ὑπὲρ τοὺς υἱούς των. Τοῦτο δ' οὐ μόνον παρ' ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς συνοίκους ἡμῖν Τούρκους συμβαίνει, διότι καὶ παρ' αὐτοῖς ὑπάρχουσι πλείστοι παροιμίαι καὶ δημῶδη παραμύθια ὑπὸ τὴν ἐννοίαν αὐτήν.

Ἡ ἀντιπάθεια αὕτη τῶν ἡμετέρων εὐθυμογράφων πρὸς τὰς πενθεράς, δὲν πιστεύομεν, ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι οὗτοι ἀνεξαιρέτως ἔτυχε νὰ ἔχωσι πενθεράς δυσερότους. Μᾶλλον υποθέτομεν, ὅτι οὗτοι εἰς τὴν γνώμην των ταύτην παρεσύρθησαν ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν συγγραμμάτων, ὅπου πιθανὸν καὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο νὰ συμβαίη τὸ ἀντίθετον ἐκείνου, ὅπου λαμβάνει χώραν παρ' ἡμῖν.

Ὑψὸν τὴν φωνὴν ὑπὲρ τῆς ἀδικίως διασυρμένης πενθερικῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς γαμβροὺς, δὲν πρᾶττω τοῦτο κρῖνον ἐκ τῶν ἰδίων τ' ἀλλότρια, διότι ἐγὼ, δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς, δὲν ἀγνώρισα πενθεράν, ἀλλὰ βασιζόμενος ἐπὶ τῆς γυνικῆς ἐπικρατουμένης καὶ διὰ τῆς καθ' ἡμέραν παρατηρήσεως ἐπικυρουμένης γνώμης.

Τὰ ὀλίγα λοιπὸν ταῦτα, χάριν τοῦ παραγνωρισθέντος δικαίου, καὶ ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι μαρμὰ εὐγενῶν πενθερῶν, ἐκ τῶν ἀδικίως κακολογουμένων, θὰ εὐεργετηθῇ ν' ἀναλάβῃ τὴν φροντίδα, ὅπως μὴ γείνη αἰσθητὴ εἰς ἐμὲ ἡ ἔλλειψις πενθερῶν ἀξιαγαπήτου καὶ τὰ μάλιστα ὑποχρεωτικῆς διὰ τῶν τρόπων καὶ τῆς ἀγάπης τῆς.

ΙΟΥΔ. Ι. ΔΗΜΝΙΑΝΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ

ΣΤΟΝ ΚΙΣΣΟ ΜΟΥ

Ἀγαπημένε μου κισσέ, ὅπου σφιχταγκαλιάζεις τὸν κάθε γέρινο κορμὸ καὶ τοῖχο μὲ στεργῆ καὶ ὡς σὴ στεργῆ τους τὴ στιγμή σὰ μάννα τὰ σκεπάζεις καὶ πέφτεις καὶ σωριάζεσαι μαζί μ' αὐτὰ σὴ γῆ,

κισσέ μου βαθυπράσινε, ζηλεύω τὴν καρδιά σου, ποῦ δὲν ἀλλέξ' ἰδανικὰ. Ἰδία παντοεινῆ, δαίχουνε ἀφοσίωσι καὶ πίστι τὰ κλαδιά σου σὲ μίαν ἀγάπη μοναχὰ καὶ πρώτη καὶ στεργῆ.

Σέλβιος.

ΟΛΑ ΣΒΥΣΤΗΚΑΝ

Τὰ παιδ γλυκὰ μου ἔνευρα, ποῦ ἔλλασα γιὰ σένα, ὅλα φυλλορροήσανε καὶ πέφτουν ἕνα-ἕνα. Καὶ ἡ καρδία τῆς λύρας μου, ποῦ ἔφυγε τὸν πόνο, τὸν ἔρωτα καὶ τὴ χαρὰ, ποῦ ἔχα γιὰ σένα μόνο, καὶ αὐτὴ θρονοματωμένη μπροστὰ σὴν ἀπουσία σου, μπροστὰ σὴν τόση λύπη μου τῆς ψεύτικης καρδιάς σου.

Ἄγνωστος ποιητῆς.

Εἶπα:

— Θὰ ἐναποθέσω τὴν καρδιά μου εἰς τὰς πτέρυγας τῆς Φήμης καὶ θὰ τὴν ἀφήσω νὰ πλανηθῇ εἰς τοῦ κόσμου τὰ πέρατα. Ὁ καθεὶς, ποῦ θὰ τὴν βλέπῃ, θὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ καὶ εἰς κανένα δὲν θὰ εἶναι οὔτε ξένη, οὔτε ἀγνώριστος. Θὰ ἐναποθέσω τὴν καρδιά μου εἰς τὰς πτέρυγας τῆς Φήμης, ἴσως Ἐκείνη, εἰς τὰ ὄνειροπολήματά της, τὴν συναντήσῃ καὶ τὴν παραλάβῃ.

— Θὰ στολίσω τὴν καρδιά μου μὲ τὰ δῶρα τῆς Ἀνοίξεως καὶ θὰ τὴν βάλω ἀνάμεσα εἰς τὰ πειρὸ μυρωμένα λουλούδια. Θὰ πάρῃ ἀπ' αὐτὰ τὰ χρώματα καὶ τὴν εὐωδίαν, θὰ ροφήσῃ ἀπὸ ἐκεῖνα τὴν μέθην καὶ τὸ δέλγητρον. Θὰ στολίσω τὴν καρδιά μου μὲ τὰ δῶρα τῆς Ἀνοίξεως, ἴσως Ἐκείνη εἰς κάποιον δρόμον της τὴν ἀντικρύσῃ καὶ τὴν ἀποκόψῃ.

— Θὰ ἀφήσω τὴν καρδιά μου εἰς τοὺς Ἀφροὺς τῶν κυμάτων, ἐπάνω εἰς αὐτὰ ἄς πλανηθῇ σὰν ἐγκαταλελειμμένον ναυάγιον. Ἄς ταξιδεύσῃ μαζί των πελάγη καὶ ἀκτᾶς, καὶ ἄς ποντοπορήσῃ μαζί των ἡμέρας καὶ νύκτας. Θὰ ἀφήσω τὴν καρδιά μου εἰς τοὺς Ἀφροὺς τῶν κυμάτων, ἴσως Ἐκείνη, ὅταν θὰ λούεται, τὴν παρατηρήσῃ καὶ τὴν ἀνασύρῃ.

— Θὰ τοποθετήσω τὴν καρδιά μου εἰς τοῦ Ἀέρος τὸ φύσημα, καὶ μ' αὐτὸ ἄς συνοδεύῃ κάθε του ἦχον καὶ κάθε στροφῆν. Αἱ μολπαι θὰ εἶναι φορτίον της καὶ θὰ φέρῃ τὰς μελωδίας ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ βᾶθη τοῦ πιάνου, μέσα εἰς τὴν ληθαργούσαν ψυχὴν. Θὰ τοποθετήσω τὴν καρδιά μου εἰς τοῦ Ἀέρος τὸ φύσημα, ἴσως Ἐκείνη ἐνθουσιασθῇ καὶ τὴν συγκρατήσῃ.

— Θὰ ἐμπιστευθῶ τὴν καρδιά μου εἰς τῆς Χαράς τὴν πανήγυριν, θὰ τὴν ἐπιβάλλω νὰ δοκιμάσῃ τὰς τρελλὰς ἐστιάσεις τῆς ζωῆς. Παντοῦ, ὅπου τὸ γέλιο κ' αὐτὴ θὰ εὐρίσκεται, ὅπου τὰ ἄσματα καὶ ἡ καρδιά μου θὰ συνοδεύῃ. Θὰ ἐμπιστευθῶ τὴν καρδιά μου εἰς τῆς Χαράς τὴν πανήγυριν, ἴσως Ἐκείνη εἰς τὴν χαρὰν της τὴν αἰσθανθῇ καὶ τὴν ἀποκομίσῃ.

— Θὰ ρίψω τὴν καρδιά μου εἰς τῆς Λύπης τὰ σκότη, ἐκεῖ θὰ τὴν ἀφήσω νὰ κλαύσῃ καὶ νὰ θρηνησῇ. Ὁ πόνος της θὰ εἶναι μεγάλος καὶ θλιβερός, αἱ οἰμωγαὶ της θὰ συγκινήσουν καὶ βράχους. Θὰ ρίψω τὴν καρδιά μου εἰς τῆς Λύπης τὰ σκότη, ἴσως Ἐκείνη τὴν λυπηθῇ καὶ τὴν παρηγορήσῃ.

Θύμος.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΔΥΣΙΝ

(ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΒΙΟΥ)

Φίλτατε κύριε διευθυντά,

Παρηκολούθησα μετά πολλού ενδιαφέροντος την δημοσίαν συζήτησιν, ην προεκάλεσατε εν τῇ επιθεωρήσει σας, προβάλλοντες ζητήματα δυσπεπλυτα, διότι και ὑμεῖς ἐνδομύχως θά ἀνομολογήσετε, ὅτι ζητήματα, ὡς τὰ τοῦ Ἰδανικοῦ συζύγου ἢ τῆς Ἰδανικῆς συζύγου, εἶναι μᾶλλον αἰνίγματα, ὧν ἡ λύσις ἀπαιτεῖ τὴν γνώσιν κοινωνικῶν λογαριθμῶν καὶ γνώσεις τοιαύτας πολλοὶ ὀλίγοι παρ' ἡμῖν κέκτηνται. Διὰ τοῦτο, εἰ καὶ ἐπεθύμουν νὰ μετὰσχω τῆς συζητήσεως, ταχέως παρητήθην, ὄχι βεβαίως ἐκ φόβου κρίσεων καὶ ἐπικρίσεων, ἀλλὰ διότι πρὸ παντός δὲν ἐπεθύμουν νὰ κατέλθω εἰς ἀγῶνα, δι' ὃν δὲν ἐνόμιζον ἑμαυτὸν ἀρκούντως παρεσκευασμένον.

Ἄλλ' ἐπειδὴ πολλάκις σὰς ὑπεσχέσθην νὰ σὰς ἀποστείλω πρωτότυπον τι πρὸς δημοσίευσιν καὶ, παρὰ τὴν ζήτησίν μου ἐπιθυμίαν, δὲν κατόρθωσα τοῦτο διὰ λόγους ἀνωτέρους, σὰς ἀποστέλλω σήμερον, ὅποτε εἰ πολλοὶ μοι ἐπέτρεψαν ἀνάπαυσιν σωματικὴν καὶ διανοητικὴν ὀλίγων λεπτῶν, πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῇ επιθεωρήσει σας τὸ κατωτέρω κοινωνικόν, οἰκογενειακὸν καὶ ψυχολογικὸν πρόβλημα, ἀρυσθεὶς τοῦτο ἐκ τοῦ περιβάλλοντος, ἐν ᾧ κατ' ἀνάγκην ἀναστρέφομαι, καὶ ἐκ προσφάτων ὅλων ἐντυπώσεών μου. Σύγγνωτε διὰ τὴν ἀτέλειαν τῆς γραφῆς μου, διότι ἔγραψα ταῦτα πετώντι καλόμην, κατὰ τὴν διάρκειαν ἡμιώρου ταξιδίου.

Ὁφείλω πρὸς τούτους νὰ σὰς εἶπω, ὅτι, μετὰ μελέτην καὶ βάσανον ὄρεκτῆν, κατέληξα, εἰδικῶς διὰ τὸ πρόβλημα τοῦτο, εἰς λύσιν, ἣν θά μοι ἐπιτρέψητε νὰ μὴ δημοσιεύσω τὸ γε νῦν, διότι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπηρεάσω ἐκείνους ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν ἢ ἀναγνωστριάων σας, οἵτινες ἤθελον μετὰ σχεῖ τῆς συζητήσεως, ἐπιφυλασσόμενος νὰ πράξω τοῦτο μετὰ τὴν ἐξάντησιν τοῦ θέματος. Ἐν τοῦ τίτλου, ὃν ἔθηκα ἀνωτέρω, ἐννοεῖτε, βεβαίως, ὅτι καὶ ἄλλας ἐρωτήσεις θά προβάλλω προσεχῶς καὶ ἄλλας συζητήσεις θά προκαλέσω, ἐμπνεόμενος πάντοτε ἐκ τοῦ κύκλου τῆς δράσεως ἐνός ἱατροῦ, ἀρεσκομένου νὰ ψυχολογῇ καὶ νὰ φιλοσοφῇ ἐπὶ τῶν προσώπων καὶ τῶν πραγμάτων. Ἴνα οὕτως εὐρίσκη καὶ εὐχαρίστησιν τινα ἐν τῇ ἐξασκήσει ἐπαγγέλματος ἀχάριτος, τοῦλάχιστον παρ' ἡμῖν, καὶ νὰ μετριάσῃ τὴν πικρίαν τῶν ἀπογοητεύσεων, ἃς καθ' ἑκάστην δοκιμάζει.

Εὐτυχῆ ἤθελον θεωρήσει ἑμαυτὸν, ἐὰν οἱ φίλοι ἀναγνώσται καὶ αἱ χερίσσαι ἀναγνωστρίαι τῆς επιθεωρήσεώς σας ἤθελον εὖρει ἐν τῇ δημοσίευσί μου τούτῃ ἠθικὴν τινα διαπαιδαγωγίαν καὶ τὴν τέρψιν ἐκείνην, ἣν καὶ ἐγὼ ἠσθάνθην, προσπαθήσας νὰ ἀνατέμω ψυχολογικῶς τὴν καρδίαν πατρὸς.

Μετὰ πολλῆς ἐγάτης καὶ ἐκτιμήσεως

ΝΙΚ. Γ. ΜΑΚΡΙΑΔΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Θέμα τοῦ αἰνίγματος.— Ὁ πατὴρ διακεκριμένου ἱατροχειρουργοῦ τῆς πόλεώς μας, μετρίως ἀναπτύξεως καὶ διανοητικῆς μορφώσεως, διαμένων ἐν ἐπαρχιακῇ τινὶ πόλει, ἠσθάνθησ βαρέως, παρὰ πάσας δὲ τὰς ἐπιστημονικὰς περιθάλψεις τῶν ἱατρῶν τῆς πόλεως ταύτης καὶ τὰς ἐπανειλημμένας συσκέψεις καὶ συζητήσεις, οὔτε ἐπακριθῆς διάγνωσις τοῦ νοσήματος ἐγένετο, οὔτε δὲ καὶ ἡ ἀνάλογος θεραπεία. Ὁ γέρον ἀσθενῆς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν κατέρρεεν, ἡ δὲ θέσις τοῦ ἀρρώστου ἐπεδεινώθη ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ θεωρῆται ἐπικειμένος ὁ θάνατος. Προσεκλήθη ἀσπευσμένως ἐκ τῆς πόλεώς μας ὁ υἱὸς ἱατροχειρουργός, μᾶλλον ἵνα παραστῇ εἰς τὰς τελευταίας στιγμὰς τοῦ ἐτοιμοθανάτου πατρὸς του, παρὰ διὰ τὴν παράσχη τὴν ἐπιστημονικὴν του συνδρομήν, ἣν, ἄλλως τε, διὰ λόγους εὐνοήτους, ἐπιμελῶς ἀποφεύγουσι καὶ ἀρνοῦνται συνήθως οἱ ἱατροὶ πρὸς τοὺς γονεῖς των, τὸς συζύγους των, τὰ τέκνα των καὶ αὐτοὺς ἐπι τοὺς πλησιεστέρους συγγενεῖς των. Ὁ χειρουργὸς υἱὸς προσέρχεται παρὰ τὴν κλίνην τοῦ γέροντος

πατρὸς του, κατασπάζεται τὰς ψυχὰς καὶ καθύδρους χεῖρας τοῦ ἀγωνιῶντος καὶ, ἐκ συμπτώματος τινος, τὸ ὁποῖον ἀνευρίσκει εἰς τοὺς δόντας ὀφθαλμοὺς τοῦ γέροντος, διαγινώσκει βαρεῖαν σηπτικὴν πάθεισιν σπουδαιστάτου ὄργανου τοῦ σώματος—τερᾶστιον ἀπόστημα τοῦ ἥπατος.— Ὁ υἱὸς καταλαμβάνεται ὑπὸ ἐπιτάκτου δυσφορίας. Τὸ νόσημα δὲν διεγνώσθη ἐγκαίρως, συνεπῶς δὲ καὶ ἡ ἐπέμβασις ἐγκαίρως δὲν ἐγένετο. Εἶναι τὸσον συγκεκλιμένος, ὥστε δὲν ἔχει τὴν διαύγειαν ἐκείνην τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἀπαιτουμένην ψυχραιμίαν, ἵνα κρίνῃ ἐὰν εἶναι ἀκόμη καιρὸς πρὸς χειρουργικὴν ἐπέμβασιν καὶ ἀποφασίσῃ νὰ ἐκτελέσῃ αὐτήν. Ἐν αὐτῷ παλαίει ὁ υἱὸς πρὸς τὸν ἱατρόν, ὁ ἱατρός πρὸς τὸν υἱόν. Ὁ ἱατρός θά συνίστα τὴν ἐγχείρησιν, ἔστω καὶ τῇ δωδεκάτῃ ὥρᾳ ὡς υἱὸς ἀμφιταλαντεύεται... Ἐπὶ τέλους ἀποφασίζει εἶναι πρὸ παντός ἱατρός. Καί, ταχέως ἀποβάλλων τὴν ἰδιότητα τοῦ υἱοῦ, σκέπτεται μόνον ὡς ἱατρός, ἔχων ἀπέναντί του ἀσθενῆ, δι' ὃν ἐνδιαφέρεται καὶ δι' ὃν διαβλέπει ἀμυδρὰν ἐλπίδα διασώσεως. διὰ μᾶς γενναίας χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως. Ἄμ' ἔπος, ἀμ' ἔργον. Αἱ στιγμαὶ εἶναι πολὺτιμιαι· πᾶσα ἀργοπορία αὐξάνει τοῦ· κινδύνους, ἐλαττοῦσα τὸς ἐλπίδας τῆς ἐπιτυχίας. Καλύπτει, ὑπὸ τὴν λευκὴν ἐμπροσθέλλων τοῦ χειρουργοῦ, τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ, λαμβάνει ἀνά χεῖρας τὸ μαχαίριδιον, τὸ ὁποῖον φροντίζει νὰ εἶναι ἀρκετὰ τέμνον, καὶ μὲ χεῖρας καθαρὰς καὶ μὲ μέτωπον καθαρώτερον καὶ μὲ συναῖθσιν ἡσυχον—τὴν ἡσυχον συνειδήσιν τοῦ ἐπιστήμονος, εἰς τὴν ὁποία ἐπιβάλλεται ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος.— ἔστω καὶ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, παραβαίνει δι' ἀτελῶν μέσων, ὅσα διέθετε τὸ ἐσπευσμένον τῆς παρασκευῆς καὶ τὸ πεινιχρὸν τῶν χειρουργικῶν εργαλείων ἐπαρχιακῆς πόλεως, εἰς τὴν αἱματηρὰν ἐγχείρησιν. Ἡ ἐπέμβασις στέφεται ὑπὸ ἐπιτυχίας. Ἡ ἀποθεραπεία ἐκτελεῖται κανονικῶς· ὁ γέρον ἀναλαμβάνει καί, μετὰ τινα καιρὸν, ἀνακτᾷ τελείως τὴν υγείαν του.

Ἔως ἐδῶ τὰ πράγματα ἔχουσι καλῶς. Οὐδὲν τὸ ἐπιτάκτως πρωτοφανές ἢ περιέργον. Ἐντεῦθεν ὁμως τὰ πράγματα, ἔσκειν ἀστεῖσμον ἡλικίας τοῦ ἱατροῦ υἱοῦ, μεταβάλλουσιν ὄψιν. Ἡμέραν τινὰ ὁ χειρουργὸς υἱὸς, χαίρων ἐπὶ τῇ ἀναρρώσει τοῦ πατρὸς του καὶ θωπεύων αὐτὸν υἱικῶς, εἰσε πρὸς αὐτὸν ὁλοῦς ἀστεϊζόμενος:

— Πατέρω, ἐξοφλήσαμεν. Μοὶ ἔδωκες τὴν ζωὴν ἰσοὶ ἀπέδωκα τὴν ζωὴν! Ἐξώφλησα τὸ χρέος μου.

Ὁ γέρον πατὴρ κατέστη πάραυτα σύνφορος. Τὸ συνήθως ἡρεμὸν καὶ γαλήνιον βλέμμα του ἐξηγησιώθη. Ἐρριψεν ἐπιτηκτικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ υἱοῦ του καὶ ἀποτόμως ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του. Σιγῇ ἐπεκράτησε νεκρικὴ ἐν τῷ δωματίῳ. Ὁ υἱὸς ἀπεσῶρθη, ἐνῶ δάκρυ ἔρρασαν ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ γέροντος. Ἐφερε βαρέως τὸν ἀστεῖσμον τοῦ υἱοῦ του, καὶ ναὶ μὲν δὲν διέκοψε πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὸν υἱόν του, πικρῶς ἔκτοτε μεταμνηθέντα, ἀλλ' οὐδέποτε ἔκτοτε συνεχώρησεν εἰς τὸν υἱόν του τὸν ἀστεῖσμον ἐκείνον.

Ἐρώτησις.— Εἶχε δίκαιον ὁ πατὴρ νὰ μὴ ἀνεχθῆ τὴν φράσιν ἐκείνην, ἔστω καὶ ὑπὸ μορφὴν ἀνωδύνου καὶ εὐλακροῦς ἀστεῖσμου λεχθεῖσαν, καὶ ποίων αἰσθημάτων καὶ συναισθημάτων ἐπανάστασιν προεκάλεσεν ἐν τῇ πατρικῇ καρδίᾳ του ὁ ἀστεῖσμός ἐκείνος;

Σ. Δ. Δ. Ο.— Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου εὐχαρίστως θέλομεν δημοσιεύσει τὰς σταλησεμένας ἡμῖν ἀπαντήσεις.

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Ἀποφεύγετε νὰ διακρίνετε τὸς ψυχρότητας, ἀπὸ τὰς ὁποίας ὑπαφέρουσιν οἱ φίλοι σας· ἂν τὰς διακρίνετε, τὰς ἐξογκόετε.

✧ Ὁ καλλίτερος τρόπος τοῦ νὰ συγκρατήσῃ τις τινα εἶναι νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πιστεύῃ, ὅτι εἶναι ἰλεύθερος.

✧ Οἱ γέροντες ἀρέσκονται νὰ διδουν καλῶς ὑποθήκας, διὰ νὰ παραγορεύονται, ὅτι δὲν δύνανται νὰ δώσουν κακὰ παραδείγματα.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΛΕΝ ΕΧΕΙ ΤΑ... ΠΡΟΣΟΝΤΑ

Ὁ ἄνθρωπος, ποῦ θέλει νὰ ζήσῃ ὄχι μὲ τὸ πλάμα τῆς παλάμης του, ἀλλὰ ἐν τῇ ἰδρωτί του, προσέκρουσεν ἐπὶ νέου εἶδους σκοπέλου, τὸν ὁποῖον διὰ πρώτην φοράν συναντήσιν οἱ θαλασσοπόροι τοῦ βιοπαλαιστικοῦ πελάγους.

Καὶ λέγω διὰ πρώτην φοράν, ἐπειδὴ ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει ποθενὰ τοιοῦτου εἶδους ἀντίληψιν περὶ προσόντων, ὁποῖα τὰ ζητηθέντα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον μου.

Λοιπὸν, ἀκούσατε, θαυμάσατε τὰς νεωτέρας προσόδους τῆς σκέψεως, χειροκροτήσατε καὶ φροντίσατε νὰ ἐφοδιασθῆτε καὶ σεῖς πλὴν τῶν ἄλλων προσόντων, ποῦ ἀπαιτοῦνται, καὶ μὲ ἐκεῖνα, ποῦ θά μάθετε σήμερον, ὅτι εἶναι ἀπαραίτητα.

Ἐζητήσαν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον μου λοιπὸν, διπλωμα, ὅτι ἐτελείωσε τοὺς λογαριασμοὺς του μὲ τὰ στέφανα, τὰ κουφέτα καὶ τὸν ὑμέναιον, πρὸς δὲ βῆρος ἡλικίας ὑπερνενηκονταετῆς, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ προσόντα διδασκάλου τῶν παιδιῶν τῆς οἰκογενείας, ποῦ ἔχει κορίτσι ἀβγαλτο.

Ὁ ἄνθρωπος ἐδὲν τὰ εἶχε καὶ ἐπομένως διὰ τὴν παράδοσιν αὐτὴν ἐτιμωρήθη νὰ ἐξακολουθῇ τὰς ἐντριβὰς τῆς κοιλιακῆς χώρας του μὲ κερσίδα, ἡ δὲ οἰκογένεια μὲ τὸ ἀβγαλτο κορίτσι ἐτρόπη τὴν πρὸς τὸ ἀρχιπολογικὸν μουσεῖον καὶ τὸ γραφεῖον τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων ἀγούσαν.

Ἐθαύμασα διὰ τὸ νέον αὐτὸ σινικὸν τεῖχος, τὸ ὁποῖον ἐπενόησαν ἡ σοφὴ κεφαλή τοῦ νεοῦ ἑλληνοσ πρὸς περιφρούρησιν τῆς ἠθικῆς, χειροκρότησα τὰς προσόδους τῆς κοινωνικῆς τεχνικῆς καὶ, διὰ νὰ μὴ φανῶ ὑστερῶν τῶν νεοελληνικῶν ἀντιλήψεων, προτείνω τὴν ταπεινὴν μου γνώμην, ὅπως πλησίον τῶν προσόντων, ποῦ προανέφερα, νὰ προστεθῶσι καὶ τὰ ἐπόμενα, διὰ νὰ λυθοῦν ἀπαξ διὰ ποντὸς μερικὰ ἄλυτα ζητηματάκια.

Προτείνω λοιπὸν: νὰ προσλαμβάνωνται οἱ κουλοὶ ὡς διαχειρισταί, ταμίαι, ὑπάλληλοι τραπεζῶν καὶ χρηματιστικῶν υποθέσεων, τὰ κοφάλαλα καὶ μουσοῦντα θηλυκὰ ὡς ὑπηρετρίαι, διὰ νὰ μὴ βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν μας ὅ,τι λέγεται καὶ γίνεται μέσα εἰς τὸ σπῆτι.

Συγγνώμην ὁμως ποῦ δὲν σὰς παρουσιάσω καὶ ἄλλους νεωτερισμοὺς, διότι βλέπω τὴν οἰκογένειαν μὲ τὸ σινικὸν τεῖχος νὰ εἰσερχεται εἰς τὸν κινηματογράφον κανοικεῖ καὶ μὲ τὸ ἀβγαλτο κορίτσι ὡς πρωτοπορεῖαν.

Τὸ πρόγραμμά ἀναγγέλλει: «ἀκατάλληλον διὰ παιδιὰ καὶ δεσποῦ ἰδίας».

ΣΑΚ.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Θὰ πῆς μὴ μῆρα καταμόναχῃ ἐκεῖ, ποῦ οἱ δυὸ μας περπατούσαμε, στ' ὀλόσπαρτο, στ' ἀξίλαστο λιβάδι. Δὲν ξέρω ὡς τίς ἂν θὰ σοῦ μίνουσι σὸ νου τὰ λόγια ποῦ μιλούσαμε ἔφες ἀργὰ τὸ βράδυ.

Μ' ἂν εἶναι Μάης κι' ἀπ' τὰ λούλουδα, ποῦ τὴν δροσάτη γῆ δ' ἀνθίζουνη, ἵνα μονάχα κόψῃς, μόνον ἔνα, θὰ ναῦρης τῆς φτωχῆς μου τῆς καρδιάς σὲ ἄσπρα τὸ φύλλα νὰ ἀνθίζουνη τὰ λόγια φυλαγμένα.

Κι' ἂν πάλι διώχῃ τοῦ καλοκαιριοῦ τῆς ἐμμορφῆς φθινόπωρο ἄπονο, σὲ φύλλα, ποῦ θὰ πέφτουνη, ξανθὴ μου, θὰ διψῇ τὰ δακρυσμένα μάτια μου. Στοι ἀνέμον μέσα τὸ παράπονο δ' ἀκούσης τῆ φωνή μου,

σὸν πῆς μὴ μῆρα καταμόναχῃ ἐκεῖ, ποῦ εἰ δυὸ μας περπατούσαμε, στ' ὀλόσπαρτο, στ' ἀξίλαστο λιβάδι, καὶ δὲ σοῦ μίνε τίς ποτε σὸ νου ἀπὸ τὰ λόγια ποῦ μιλούσαμε ἔφες ἀργὰ τὸ βράδυ.

Α. Π.

Ἡ Αικατερίνη ἐσπόγγισε τὴν μίαν γωνίαν τοῦ ματιοῦ της μὲ τὸ μανδηλά της, τὸ μυρωμένο ἐξαιρετικῶς διὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν μὲ λεβάντα.

Ἡ λύσις αὐτῆς, ἦν οὐδεὶς εἶχε προτείνει, ἀλλὰ τὴν ὁποῖαν ὄλοι ἐπεκρότου, δὲν τῆς ἦτο δυσάρεστος. Ὡ! ὄχι! Ἡ Αικατερίνη ἠγάπα πάρα πολὺ τὸν δευτερότοκόν της υἱόν, θὰ ἦτο δὲ πολὺ ἱκανοποιημένη, ἂν τὸν ἐβλεπεν εὐτυχῆ. Ἀλλὰ τῆς ἐβασάνιζε τὴν κεφαλὴν ἡ σκέψις τοῦ συζύγου της, τοῦ φοβεροῦ της ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ἔτρεμεν.

Τί θὰ ἀπεφάσιζεν ἐκεῖνος; Ὡ! αἱ ἤχῳ τοῦ χωριοῦ των θὰ τὸ ἐπανελάμβανόν δυνατὰ.

Ἡ Αικατερίνη ἐνεθυμήθη, ὅτι ὁ ἀνδρας της εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν ν' ἀποκτήσῃ ἓνα τηλεσκόπιον. Ὅταν εἶχεν ἐπισκεφθῆ κάποιον φίλον του, τὸν εὔρε ν' ἀσχολῆται μὲ τὸ τηλεσκόπιόν του καὶ μ' αὐτὸ νὰ παρατηρῇ τὴν σελήνην καὶ τὰ ἀστρα, τὰ ὁποῖα ἐβλεπε μεγαλειότερα, ἀφ' ὅσον ἐφαίνοντο μὲ γυμνὸν ὀφθαλμόν. Παρατήρησε καὶ ὁ Μπρουσκάλ δι' αὐτοῦ.

— Ἀ! Θεέ μου! νὰ ἓνα πρᾶγμα, ποῦ δὲν τὸ ἐπίστευα ποτέ, εἶπε καὶ ἀπεύρθη μὲ ἐκπληξιν καὶ μὲ τρόμον, ἔπειτα δ' ἐπανελάβε:

— Καὶ τί κάμνει αὐτὸ τὸ διαβολεμένο ἐργαλεῖό σου;

— Φίλε μου, μ' αὐτὸ βλέπει κάμεις πολὺ πλησίον καὶ συνεπῶς μεγαλιότερα ὅλα τὰ πράγματα. Αἴφνης θέλεις νὰ ἰδῆς ἀπ' ἐδῶ τὸ σπίτι σου, ἂν καὶ ἀπέχει εἴκοσι χιλιόμετρα, καὶ μάλιστα νὰ ἰδῆς ποῖός εἶναι στὸ παράθυρον; . . .

Ἐκτοτε ὁ Μπρουσκάλ ὠνειρεύετο ν' ἀποκτήσῃ παρόμοιον ἐργαλεῖον. Ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ σπιτιοῦ του μ' αὐτὸ θὰ ἐπεσκόπει τοὺς ἐργάτας του, χωρὶς νὰ ἐξέρχεται διόλου, καὶ ἐκεῖνοι θὰ τὸν ἔτρεμον, διότι δὲν θὰ ἐνοοῦσαν πῶς τοὺς κατοπτεῦει ὅταν δὲν εἰργάζοντο.

Ἡ Αικατερίνη ἐγνώριζε τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀνδρός της καὶ ἀντελήφθη, ὅτι διὰ τῆς ἐκπληρώσεώς της εἶχεν ἐν μέσον νὰ μετριάσῃ τὸν φοβερόν θυμόν του. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ἀπὸ κάποιου κατάστημα τοῦ Βορδῶ ἓν τηλεσκόπιον ἢ ἐκπληξίς αὐτῆς ἢ εὐχάριστος θὰ ἐμετρίαζε τὴν ἄλλην, τὴν δυσάρεστον, ἴσως.

Τότε ἡ Αικατερίνη, ἐμπειρομένη ἀπὸ τὴν ἰδέαν της, ὠμίλησε παρυσυδύς. Αὐτῆς, ἡ συνεσταλμένη καὶ ὀλιγόλογος, ἐξέθεσε μὲ φράσεις χωρικῆς, χωρὶς νὰ συγκρατῆται πρὸ τῆς πρωτευουσιάνας δεσποινίδος, τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον εἶχε συλλάβει, ἐνῶ ἡ δεξιὰ της ἐψαυε τὸν σταυρὸν τοῦ στήθους, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου οὐδέποτε ἀπεμακρύνετο.

— Λοιπὸν ἰδοῦ, δεσποινίς Μαρίκα, ἀφοῦ ὁ καλὸς Θεὸς ἠθέλησεν, ὅπως ὁ Βερτράνδος μου σὰς ξαναἰδῆ καὶ ξαναγαπηθῆτε, πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν τὸ γρηγορώτερον στὸ χωριό, αὔριον τὸ πρωτὶ τὸ ἀργότερον, καὶ νὰ διηγηθῶμεν τί συνέβη πραγματικῶς. Σεῖς, δεσποινίς, θὰ ὁμιλήσετε εἰς τὴν μητέρα καὶ τὴν μάμμην σας, ἐγὼ δὲ θὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν σύζυγόν μου. Ἀ! αὐτὸ τὸ καθήκόν μου εἶναι πολὺ δύσκολον, τὸ ὁμολογῶ. . . Ἀλλὰ, τέλος. . . Ὅταν τοῦ δώσω νὰ καταλάβῃ, ὅτι καὶ ἡ λύσις αὐτῆς θὰ ἔχῃ τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα, ὅτι, ἀντὶ τοῦ πρωτοτόκου, ὁ δεύτερος σὰς ἔμεινε στὴν καρδιά, ἴσως δεχθῆ. . . Ἀλλ' ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα νὰ ξεδιαλυθῶν ἀκόμη. . . Θεέ μου! ἔχει μίαν φοβερὰν ἀγάπην πρὸς σὰς καὶ ἐκεῖνος. . . ὁ γυιὸς μου ἀκόμη! . . . Εὐρύστε, ὅτι σ' ἐμᾶς τὸ δευτερο παιδί. . . Ἐπειτα ὁ Κυπριανός, ὅταν θὰ ἰδῇ τὴν προτίμησίν σας. . . θὰ προσβληθῆ κατάκαρδα, ἀφοῦ διαλύετε τὸν γάμον τὴν στιγμὴν, ποῦ ὅλος ὁ κόσμος ἐτοιμάσθηκε νὰ εὐρεθῆ εἰς τὸ μυστήριον. Ἀλλ' ὁ Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ.

Ἡ Αικατερίνη ἐσταμάτησεν. Εἶχε φαίνεται, κουρασθῆ ἀπὸ τὰ πολλὰ λόγια, ποῦ εἶπε, παρὰ τὴν συγῆθειάν της. Ἐν τούτοις μετὰ τινα λεπτὰ ἐξηκολούθησεν, ἀποτεινομένη τὴν φορὰν ταύτην εἰς τὸν Βερτράνδον:

— Καὶ σὺ, παιδί μου, θὰ βγῆς πρὶν ἀπ' ἐδῶ. Εὐρύστε καλά, ὅτι δὲν εἶσαι τρελλός, ὅτι δὲν ἴσουν, μάλιστα, ποτέ. Ὁ ἰατρὸς ἐξάδελφός μας θὰ μᾶς βοηθήσῃ ὡς πρὸς αὐτό, ἂν χρειασθῆ ἀνάγκη, καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ χωριό, ἀλλ' ὄχι εἰς τὸ σπίτι, ὅσον ὁ Κυπριανός εἶναι ἐκεῖ. . . Καταλαβαίνεις. . . Ἐχω κάτι γεωργοὺς συγγενεῖς ἐκεῖ κοντὰ. . . θὰ πᾶς νὰ ζήσης μαζί τους. ἐγὼ θὰ ἔρχωμαι

νὰ σὲ βλέπω. Τότε λοιπὸν ἡ δεσποινίς Μαρίκα θὰ εἰμπορέσῃ, ἂν ἡ μητέρα της δὲν ἔχη ἐναντίαν γνώμην, ὅπως νυμφευθῆ τὸν δευτερότοκόν. . . Τί λέγετε σ' ὅλα αὐτά, παιδιά μου;

Ἦτο δυνατόν νὰ ἔχουν ἐναντίαν γνώμην; Τοῖς ἐφάνη, ὅτι ἡ φρόνησις, προσωποποιημένη εἰς τὴν Αικατερίνην, ὠμίλει διὰ τοῦ στόματός της.

Εἶχον ὅμως πραγματικῶς ἐννοήσῃ τί τοῖς προέτειναν; Εὐρίσκοντο οἱ δύο νέοι εἰς τέτοιον ὀρίζοντα εὐτυχίας, ὥστε ἀρεῖ, ὅτι τὸ κυριώτερον δι' αὐτούς, ὁ κοινὸς πόθος των, θὰ ἐγένετο. τί τοῖς ἔμελε διὰ τὰ λοιπὰ; Δὲν ἐγνώριζον, παρὰ ἐν καὶ μόνον πρᾶγμα: ὅτι ἠγαπῶντο, ὅτι ὄλοι αἱ προσπάθειαι, τὰς ὁποίας εἶχον κάμει ἀπὸ ἐξαστίας, εὐρίσκον εὐτυχὲς τέλος. Τὰ λοιπὰ ὀλίγον τοὺς ἐνδιέφερον.

Παρατηροῦντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ μάτια πανηγυρίζοντα καὶ τὰ μειδιήματα των ἔλεγον βαθμηδὸν ὅτι εἶχον νὰ εἰπωσι μετὰ τῶν ἀπὸ τὴν βραδείαν ἐκείνην τοῦ Μαίτου.

Ἡ Αικατερίνη ἐβλεπε πολὺ καλῶς, ὅτι καὶ ὁ υἱὸς της καὶ ἡ Μαρίκα ἦσαν πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὴν κατάστασιν καὶ ὅτι ὁ Μπρουσκάλ, ὁ Κυπριανός, αἱ κυραὶ Καλουμένου καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πρόσωπα, πρὸς τὰ ὁποῖα ἦτο ἀνάγκη νὰ παλαίσουν, οὐδ' ὑπῆρχον κἄν διὰ τοὺς ἐρωτευμένους αὐτούς. Δι' αὐτὸ ἐτόλμησε μίαν φορὰν ἀκόμη νὰ φανῆ γυναῖκα μὲ πρωτοβουλίαν καὶ εἶπε μὲ τόνον ἐπιβλητικὸν μητρός, ἀπευθυνομένης πρὸς τὰ τέκνα της:

— Ἐδῶ πρέπει νὰ σταματήσωμεν. Πρέπει νὰ σκεφθῶμεν καὶ διὰ τὸ γεῦμα. Σεῖς, παιδιά μου, φαίνεσθε, ποῦ νομίζετε, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τρώγῃ κάμεις, ὅταν ἀγαπᾶ καὶ ἀγαπᾶται. Καὶ ὅμως δὲν θὰ βλάβῃ τὸν ἐρωτὰ σας ἓνα ζουμί καὶ μιά μπριζόλα, ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὰς συγκινήσεις αὐτάς. . . Αὐτὰ θὰ μᾶς δυναμώσουν διὰ τὴν ἐπαύριον. Ἀλήθεια! σοῦ ἔφερα καὶ κεράσια καὶ μιά κόττα, Βερτράνδος μου, τὰ ἔχω μέσα στὴ βαλίτσα μου. σιάσου, εἰμποροῦμεν, ἀρά γε, νὰ φᾶμε τὴν κόττα μαζί;

Ὁ Βερτράνδος ἐπενέβη:

— Ὁχι βέβαια. . ., ἀπήντησε. Δὲν θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ φάγωμεν μαζί. Οὐδεὶς ἐπισκέπτης δύναται νὰ φάγῃ μαζί μὲ τοὺς δειπνομένους ἐδῶ. Αὐτὸς εἶναι ὁ κανονισμός.

— Τότε θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ σὰς πάρωμεν εἰς ἐν ἐστιατόριον; ἐπρότεινε ἡ Μαρίκα. Θὰ σὰς ἀφήσουν βέβαια νὰ ἐξέλθετε, ἀφοῦ εἴσατε μὲ τὴν μητέρα σας.

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἀς δοκιμάσωμεν. Ἀρά γε εἰς τὸν κύριον, ποῦ μᾶς ἐδέχθη κατ' ἀρχὰς ἐδῶ, εἶναι ἀνάγκη νὰ ζητήσωμεν αὐτὴν τὴν ἄδειαν; Θέλετε νὰ τοῦ ὁμιλήσω ἐγὼ;

— Μάλιστα, δεσποινίς, ὁμιλήσατέ του σεῖς, εἶπεν ἡ Αικατερίνη, ἥτις ἐβασίλειτο περισσότερο εἰς τὴν εὐφράδειαν τῆς νεάνιδος, παρὰ εἰς τὴν ἰδικὴν της.

Ἡ νεαρὰ καρδερίνα κλαῖδει καλλιτέρον, παρὰ ἓνα γέριον πουλί.

Ἐν τούτοις ὁ διευθυντὴς δὲν ἤκουσε μὲ περισσοτέραν εὐμένειαν τὴν νεάν ἀπὸ τὴν γραΐαν. Ὁ κανονισμὸς ἐπενέβαινε. Ἦτο παντελῶς ἀδύνατον ν' ἀφήσῃ οἰονδήποτε ἀπὸ τοὺς ἐνδιδαιτωμένους ἐκεῖ νὰ ἐξέλθῃ, ἀνευ ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου. Ὅσον διὰ τὴν κόττα, ὁ διευθυντὴς ἐπέτρεψε νὰ σταλῆ εἰς τὴν κουζίαν τοῦ ἀσύλου καὶ ὁ Βερτράνδος θὰ τὴν ἐδοκίμαζε κατὰ τὸ πρόγευμα τῆς ἐπομένης ἡμέρας.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφ'ἑσθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΑΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλούδες, Ταινίαι μετώπου, Ταινίαι πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἥτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ νεκροκόττε), καθὼς καὶ Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Κοσμητικὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀρ. 55, εἰς μικρὰς ράβδους τριῶν ἀποχωρήσεων, Camomille Allemande

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ Π. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Είς τὰς ὀλίγας γραμμάς, μὲ τὰς ὁποίας τὸ ‘Απ’ Ὅλα’ ἐτίμησεν τὴν μνήμην τῆς ἀειμνήστου Ἀγγελικῆς Π. Διαμαντοπούλου, ἀπέδωκε τὸν ἀληθινὸν χαρακτήρα τῆς ἀφανοῦς, ἀλλ’ εὐγενοῦς ἐργατικῆς τοῦ ἀγιωτέρου καὶ ἱερωτέρου καθήκοντος. Εἰς τὴν ἐπιτέλειαν τοῦ καθηκόντος τεύτου ἀφιέρωσεν ἡ μακαρίτις τὰ ὄραιότερα ἔτη τῆς ζωῆς της. Νεαρά ἀκόμη κόρη, ἐργάσθη ἐπὶ τετραετία εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις νοσοκομεῖον τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ, ὅπου ἔλαβε καὶ πτυχίον νοσοκόμου. Ἐπειτα ἐπηρέτησεν ἐπὶ τετραετίαν εἰς τὴν Πολυκλινικὴν Ἀθηνῶν καὶ μετὰ ταῦτα, ἐλθούσα εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐργάσθη ἐπὶ τριετίαν εἰς τὸ ἐν Μπέγιογλου νοσοκομεῖον τῆς Ἀγαθοεργοῦ Ἀδελφότητος. Τέλος, εἰς τὰ Ἐθνικὰ Φιλανθρωπικὰ Καταστήματα, ὅπου διεκρίθη ὡς ἀρχινοσοκόμος τῆς παιθολογικῆς κλινικῆς.

Εἰς τὴν ὀληρσίαν αὐτὴν ὑπέκυψε, νεαρά ἀκόμη, ὡς ὁ στρατιώτης, τὸν ὁποῖον πλήττει ἡ σφαῖρα ἐν τῇ ἐκπληρώσει τοῦ εὐγενεστέρου καθήκοντος.

Εἰς ὅλον τὸ μακρὸν νοσοκομειακὸν αὐτῆς στάδιον διεκρίνετο διὰ τὸν ἀλτροτισμὸν της, διὰ τὴν μέγιστον ἠρωτισμὸν τυφλοῦ ἀδιακέρησίν της, διὰ τὴν παραδειγματικὴν ἀφοσίωσίν της, διὰ τὴν ἀσποργίαν, διὰ τὴν ἀγαθότητα, τὴν ὁποίαν ἐπεδείκνυεν εἰς τὴν νοσηλείαν τῶν πασχόντων. Ἦτο ὁ παρήγορος ἄγγελος, ὁ παραμυθῶν καὶ ἐνισχύων τοὺς ἀσθενεῖς κατὰ τὰς ὥρας τῆς ὀδυνηρᾶς τῆς πάλης τῆς ζωῆς πρὸς τὸν θάνατον.

Εἰς τὸ σκότος τοῦ θανάτου, ὅπου παρεπορεύθη, τὴν παρακολουθεῖ ἡ εὐγνωμοσύνη χιλιάδων ἀσθενῶν, ὅσους ἀνεξωκόνησεν, ὅσους ἀνεκούφισεν, ὅσους ἐγλόκωνε. Καὶ ἡ εὐγνωμοσύνη αὐτῆς ζωηρὰ θὰ ἐκδηλωθῇ αὐριαν, ὅπου τελεῖται ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς τὸ τεσσαρακονθήμερον ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον τῆς ἀειμνήστου ἀρχινοσοκόμου.

N.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΟΡ. ΙΓΝΑΤΙΑΔΟΥ

Ἐπιβλητικώτατον, ἐν μέσῳ πολυαριθμῶν συγγενῶν καὶ φίλων, ἐτελέσθη ἐν Ὁρτάκιοι τὸ τεσσαρακονθήμερον ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον τῆς πολυκλαύστου Θεοδώρας Ὁρ. Ἰγνατιάδου. Γόνος οἰκογενείας Χ’ Χρήστου, διὰ τῆς εὐγενείας τῆς καρδίας καὶ τῆς διανοίας, διὰ τῆς μορφώσεως τῆς ψυχῆς καὶ τῶν πολλῶν ἀρετῶν της, πτωχοῦχος τοῦ ἀκμάζοντος τότε παρθενιαγωγείου τῆς «Παλλάδος», διαπαιδαγωγῆσεν ἐπὶ οἰκίαν ἐτῶν καὶ ἐμόρφωσεν εἰς διάφορα κέντρα ὡς διευθύντρια παρθενιαγωγείων πλείστας μαθητρίδας ἐν δὲ τῇ οἰκογενειακῇ αὐτῆς βίῳ διεκρίθη ὡς κόρη φιλόστοργος, ἀδελφὴ τρυφερὰ καὶ σύζυγος πιστὴ καὶ ἀφασιασμένη. Λομπρὸν ἐπιμνημόσυνον λόγον ἀπήγγειλεν ὁ προϊστάμενος τῆς ἐνεργείας Ὁρτάκι, συγκινητικὸν δὲ παίημα ἐπὶ τοῦ τάφου ἡ ἐκ τῶν πρώτων μαθητρίδων της ἐν Βλάγκῃ, ἀπόφαιτος δὲ τοῦ Ἰσακίου, δεσποινίς Δέσποινα Παλαιογενίδου, ὅπερ δημοσιεύομεν ὡς πρωτόλειον τῆς μουσῆς της.

Εἰς τὴν μνήμην τῆς πολυκλαύστου Θεοδώρας Ὁρ. Ἰγνατιάδου.

Μαραίνεται τ’ ἄνθος, τὰ φύλλα του ρίχνει, τὸ χρῶμά του φεύγει καὶ ἡ εὐωδιά’ σὲ πέταλα κρῶα τὸν θάνατον δείχνει, νεκρόνεται πλέον, δὲν πάλλ’ ἡ καρδιά.

Ἡ ἄμορφη νεότης, τ’ ἄραιό σου χρῶμα γενήκανε ὄλα σὲ μιὰ μόν’ στιγμὴ καπνός· κι’ ἀγκαλιάζει κατάψυχρο χῶμα μιὰν ἄλλοτε τόσο καρδίαν θερμή.

Καὶ τώρα ὁ σύντροφος εἰς μάτην γυρίζει Ὁρφεὺς, εἰς τὸν τάφον τοῦ κάκου δακρύζει τοῦ κάκου οἱ δόστυχοι οἰκεῖοι στενάζουν: —Ποῦ εἶσαι, Θεοδώρα μας; ἀδίκως φωνάζουν.

Χτυπάει τὸ σῆμάντρο, κακὸ ζυπνητῆρι, βουβοὶ διαβαίνουμε στὸ κοιμητῆρι. Ἄκους; νά! ἐρχόμαστε μὲ πένθιμο βῆμα, γιὰ νὰ σοῦ στολίσωμε σὰν νύμφης τὸ μνήμα.

Στῶν ρόδων τὰ φύλλα ὀλάσπρη ἡ ψυχὴ σου μὲ λύπη ἀναπαύει καὶ μὲνα φτερά· δὲ μείνουν αἰώνια πιστοὶ σύντροφοί σου καὶ δάκρυα δὲ τρέχουν στὸν τάφον πικρά.

Καὶ μέσ’ στὰ οὐράνια, ποῦ τρέχ’ ἡ ψυχὴ σου, ἄς ρίχτ’ εὐλογίες γιὰ μᾶς τοὺς πικρούς· ἐμεῖς δὲ νὰ κλαίμε γιὰ τὴν στέρησίν σου, κάνεις δὲν ξεχνᾷ πολυτίμους νεκρούς!...

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΠΑΛΑΙΟΓΕΝΙΔΟΥ

La Lampe Electrique

Etablissements d'entreprises electro-techniques.

(Λά Λουμπέρ Ἑλεκτρικ)

Ἐργοληπτικὰ Καταστήματα παντοειδοῦς ἠλεκτροτεχνικῆς ἐγκαταστάσεως.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Τεσσαριάν Χάν, ἀρ. 10-12.

ΑΠΟΘΗΚΗ: Ὁδὸς Τελωνίου, ἀρ. 27.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς περὶ τὴν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ’ ἐνάστην εἰς τὴν κατοικίαν του: Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασι, ὁδὸς Λάλια, Χαϊρήλ χάν, ἀρ. 11. Εἰσοδος ἐκ τῆς δεξιᾶς θύρας τοῦ χαλίου. Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμεως κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβάλλῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτοῦ. Ἡ χειρομαντία, ἡ ἀρχαιότατη τῶν ἐπιστημῶν, επικυροῦται ἀπὸ τὴν ροὴν τῶν αἰώνων. Πρὸς

διαπίστωσιν τῆς ἱκανότητος τοῦ ὡς ἄνω χειρομάντου, ἀποταθῆτε ἅπασι πρὸς αὐτόν.

N. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον ὄλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων.

Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπόρους δὲν πληρώνεται.

Γαλατᾶ, Μουρχανές, Κουτῶ χάν, 15-17.

Τὰ καλλίτερα κρασιά, τὰ εὐγευστότερα ρακιά εἰς τὰς ἀποθήκας

Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ

ἐν Γαλατᾶ, Φερμεντζιλέρ, 86-90. Τηλέφ 1105.

Παλαιὰ ἀνθελὸπ τροχῶν αὐτοκινήτων πρὸς πώλησιν. Πληροφορίαι παρ’ ἡμῖν.

ΑΠὸ ΣΑΒΒΑΤΟΥ Εἰς ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἑλλην. Φιλολ. Σύλλογος. — Γενομένων τῶν ἀρχιερασιῶν τοῦ Βιολογικοῦ τμήματος, ἐξελέγησαν πρόεδρος ὁ κ. Περ. Τιβέριος, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Βασ. Κώνος καὶ γραμματεὺς ὁ κ. Ἀναστ. Μισογλόγους.

Γάμοι. — Μεγαλοπρεπέστατα ἐτελέσθησαν τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐν Ταταούλοις οἱ γάμοι τῆς διὰ πολλῶν προσόντων προικισμένης δεσποινίδος Θεοδώρας Ε. Σαπουντζίκη, θυγατρὸς τοῦ γνωστοῦ ἐν Μπέγιογλου ἰδιοκτῆτου τοῦ μεγάλου ἀνθρωπολῆου, μετὰ τοῦ εὐφήμως γνωστοῦ νέου κ. Φλοκλέου Νεῖτου, υἱοῦ τοῦ κ. Μιλτιάδου Νεῖτου. Τὸ μυστήριον ἐτέλεσεν ὁ θεοφιλέστατος χωροστάσιος Ταταούλων, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ λοιποῦ κλήρου τῆς κοινότητος, παρανύμφου γενομένης τῆς μητρὸς τοῦ γαμβροῦ κ. Ἀμαλίας. Οἱ προσκεκλημένοι ἦσαν πλείστοι ἐκ τῶν Ταταούλων καὶ τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ Μπέγιογλου, μετὰ δ’ ἄλλων διεκρίνοντα ὁ Σιβ. Μητροπολίτης Ἰζνίκ, οἱ βουλευταὶ πρωτεύουσῆς κύριοι Ὁρφανίδης καὶ Τσορμπατζόγλου, ὁ διοικητὴς Ταταούλων Μεχμέτ Ἀλῆ βέης, ἀντιπροσωπεῖα τοῦ σώματος τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης, τῆς ὁποίας εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Ταταούλων ὁ κ. Σαπουντζίκης εἶναι πρόεδρος, καὶ ἄλλοι. Τὴν Α. Θ. Π. ἀντιπροσώπευσεν ὁ κ. Γερμανός. Ὁ κλοῦτος τῶν προσαχθέντων πολλῶν δώρων, ἡ ἀφθονία τῶν ἀνθέων καὶ ἡ ἐπικρατήσασα χαρὰ ἀπατέλεσαν ἐν ὄλον μαγευτικὸν καὶ σπάνιον. Συγχαίρομεν θερμῶς τοὺς τα νεονύμφους καὶ τοὺς οἰκείους των.

Ζωγράφειον. — Κατὰ τὰς ἐνιαυσίους ἐξετάσεις τοῦ Ζωγραφείου γυμνασίου ἐτελειοφοίτησαν οἱ ἐξῆς: Ἀγγ. Ἀσπρίδης, Ἀπ. Κερετσιτζόγλους, Γεώργ. Μανράκης, Γεώργ. Στρούκος, Δημ. Δημητριάδης, Δημ. Παπαδόπουλος, Δημ. Παντιέρης, Θεοδ. Παπαδόπουλος, Ἰωάνν. Παμπόκης, Ἰωάνν. Ραφτόπουλος, Ἰωάνν. Σταμόπουλος, Κωνστ. Κουβέρης, Κωνστ. Τσιτσιλίδης, Μ. Ἰωαννίδης, Μιχ. Κωνσταντινίδης, Σαν. Αἰγίδης, Ὁρ. Τακόπουλος, Παντ. Χρησιδης, Πέτρ. Πατούρας, Σάτ. Ξενάκης, Χρῖστ. Χρησιδης. Ἐξ αὐτῶν ἑννέα μὲν εὐχον τοῦ βαθμοῦ «Ἀριστα», οἱ δὲ λοιποὶ τοῦ «Λίαν καλῶς».

ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ τοῦ νεωτέρου συρμοῦ εἰς τὸ κατάστημα τῆς δεσποινίδος ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ Διόδου Τοῦνελ, ἀρ. 5. Ἐν αὐτῷ δὲ εὐρετε προθυμίαν, ταχύτητα, ἀφθονίαν ὑλικῶν καὶ τιμὰς εὐθηνότατας. ΚΟΜΨΟΤΗΣ

Τὰς ἀγοράς σας εἰς τοῦ

Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγάλῃ ὁδῷ Μπέγιογλου, 188,

παραπλεύρως τοῦ Τοκαγλιάν.

Ὅλα τὰ ἀνδρικά, γυναικεία καὶ παιδικὰ εἶδη εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνάς.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ καλλιτεχνικαὶ καὶ κομψαὶ διὰ βεσικὰς καὶ κάρτες κατασκευάζονται ταχύτατα καὶ εἰς τιμὰς λίαν εὐθηνὰς εἰς τὸ φωτογραφεῖον ΙΡΙΣ, Μεγάλῃ ὁδῷ Μπέγιογλου, ἀνωθεν τοῦ παντοπωλείου τῶν Ἀδελφῶν Δημητριάδων.

ΕΚΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ εὐρύχωροι ἐξοχικαὶ οἰκίαι εἰς συμφορούσας τιμὰς ἐν τῇ ἱερᾷ μονῇ τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Καρύτη ἐν Ἀντιγόνη. Ὑδρὸ πόσιμον ἀφθονον καὶ θαλάσσια λουτρὰ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐνοικιαστῶν. Ἡ γραφικὴ τοποθεσία, μὲ τὴν θάλασσαν ἀφ’ ἑνὸς καὶ τὰ σύσκια πεύκη ἀφ’ ἑτέρου, καθιστᾷ τὰς οἰκίας ταύτας μοναδικὰ θέρετρα.

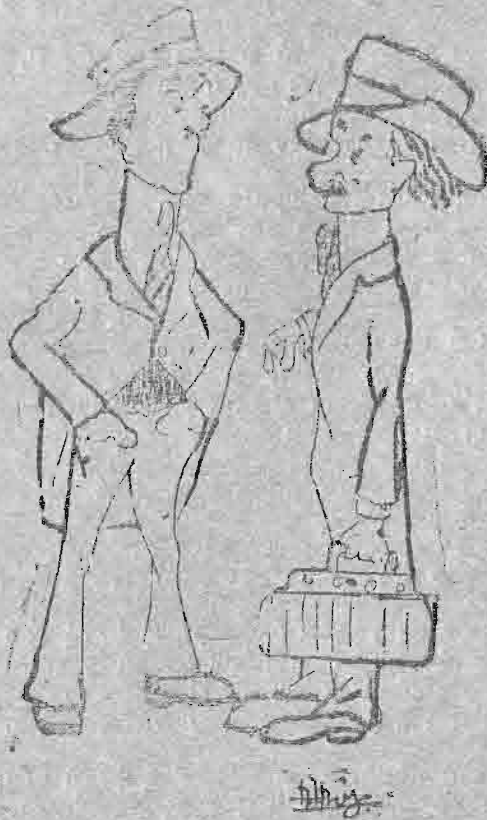
ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ διδασκάλισσα, ἀνεγνωρισμένης ἀξίας καὶ πείρας, ζητεῖ κατ’ οἶκον παραδόσεις. Συνιστᾶται ἰδιαιτέρως ὑπὸ τοῦ ‘Απ’ Ὅλα’, οἰκίαι παρ’ ἡμῖν.

Μετά τας εξετάσεις.

Είς ποίους ἀρμόζει νὰ καταλάβουν τὰς διδασκαλικὰς ἐδρας.

Χάριν τῆς υγιείας του.

— Καὶ ποῦ σοῦ συνέστησεν ὁ γιατρός νὰ ταξιδεύσῃς;
— Μοῦ εἶπεν, ὅτι κάθε κλίμα εἶναι ὑγιεινὸν γιὰ μένα, ἀρκεῖ νὰ εἶναι πενήντα χιλιόμετρα μακρὰν ἀπὸ τὴν πενθερὰν μου.

Αἷτια.

— Κατηγοροῦν τὴν ζέστην, καὶ ὅμως χωρὶς αὐτὴν ποῖον ἀφορμὴν θὰ εὐρίσκωμεν νὰ δειξωμεν τὰ κάρφά μας;

» ΕΥΘΥΜΑ «

Τύχη.

Μεταξὺ φίλων.
— Κάμε μου τὴν χάριν, φίλε μου, νὰ μὲ δανείσῃς μιὰ λῆρα.
— Μὰ ξέρεις...
— Μὴ ἀνησυχῆς! εἶσαι τόσο τυχερός, φίλε μου, ὥστε εἶναι πιθανόν νὰ σοῦ τὴν ἐπιστρέψω.

Ἀντίθεσις.

*Ο πατήρ. — Τί ἐμάθης σήμερον στὸ σχολεῖο;
*Ο υἱός. — Ὅτι ὁ μεταξοσκώληξ εἶναι πολὺ ὠφέλιμον καὶ εὐεργετικὸν ζῷον.
*Ο πατήρ. — Ἐξάπαντος ὁ δάσκαλος σου δὲν ἔχει γυναῖκα, γιατί, ἀν ἐπλήρωσε τὰ μεταξωτά της, θὰ εἶχε διὰ τὸν μεταξοσκώληκα ἄλλην ἰδέαν.

Μεταβολὴ χρωμάτων.

*Ἡ κυρία ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ καλλυντήριόν της, ὅπου ἐπερίμενε τὸν ἄνδρα της, διὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὰς ἐπισκέψεις. Τέλος ἐμφανίζεται ἐκεῖνος.
— Μαύρισαν τὰ μάτια μου γὰρ σὲ περιμένω, κοῦ λέγει.
— Ἐγὼ εἶμι δίκαιον, μαύρισαν ὅμως καὶ τὰ μαλλιά σου καὶ τὰ φρύδια σου.

Κοπλιμέντο.

Νεαρὰ κυρία. — Εἰς τὸ φύλλον σας, κύριε συντάκτα, ἐδιάβασα προχθὲς ἕνα παλιὸ δακτύλιον.
*Ο δημοσιογράφος. — Παλιό; ἀλλὰ σεις, τόσο νεὰ κυρία, πῶς εἰμπορεῖτε νὰ κρίνετε ἂν εἶναι παλιό;

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΔΙ' ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ

ΓΕΦΥΡΑΣ — ΚΗΠΟΥ ΒΕΒΕΚΙΟΥ

μετὰ προσεγγίσεων

εἰς Βεσικτάς, Ὀρτάκιοι καὶ Ἀρναούτκιοι.

*Ἐκ Γεφύρας 2 30 3 15 4 30 5 — 6 20 7 —
* Βεβεκίου 3 30 4 15 5 30 6 15 7 15 8 — 8 35

Τμήμα εἰσιτηρίου ἐκ Γεφύρας εἰς κήπον Βεβεκίου: Α' θέσις γρ. 2, Β' 1.50.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΚΑΔΗΚΙΩ·Ι — ΧΑ·Ι·ΔΑΡ ΠΑΣΑ

Γεφ.—Χ.Πασᾶ—Καδ.		Καδ.—Χ.Πασᾶ—Γεφ.	
π. μ. 6 15	—	6 35	6 15
7 —	7 25	7 30	7 —
7 45	8 05	—	7 45
8 15	—	8 35	—
9 —	9 20	—	8 30
9 30	—	9 50	—
10 10	10 35	10 40	10 05
12 30	12 55	1 —	11 30
μ. μ. 2 35	3 —	3 05	1 30
4 10	4 30	4 35	2 30
5 —	—	5 20	—
5 20	5 40	—	5 35
6 15	6 40	6 45	—
8 —	—	8 20	8 —

ΖΗΤΕΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ὁμογενῆς διδασκάλισσα μοναστηρίου. Διδασκτρα μέτρια. Ἀπευθυντέον: Μπέγιογλου, ὁδὸς Κούλογλου, 6.

*Ἡ αἷτια.

Μεταξὺ κυριῶν καὶ μυστικῶν:
— Δὲν νομίζεις, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ποθῶναι, ἂν ὁ σύζυγός σου ξελλογιᾶται μὲ ἄλλην;
— Πιθανόν, ἢ μεγάλη χαρὰ ὄχι σπανίως φοιτῶναι.

*Ὁ ἔρωσ.

Εἰς τὸ μακρογροδιμελον.
— Γιατί ἐσκότωσας τὴν γυναῖκά σου;
— Διότι δὲν ἤμποροῦσα πλέον νὰ ζήσω μαζί της.
— Τότε δεῖ τὴν ἐχώρισες.
— Θὰ ἤμουν τότε ἐπίσημος, διότι τῆς εἶχα δοκιμάσῃ, ὅτι μόνος ὁ θάνατος θὰ μὰς ἐχώριζε.

ΚΕΝΤΡΑ ΑΝΑΨΥΧΗΣ

*Ὅλα τὰ εἶδη τῶν θερινῶν ἀπολαύσεων συγκεντρῶνται ἐν τῷ δημοκρατικῷ τῆς πόλεως μας κήπῳ. Ἡ φιλότιμος διεύθυνσις αὐτῶν κατέβαλε πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν, ὅπως τοῦτε καταστήσῃ ἀληθινὴν παραδεισοῦς. Ἐκτὸς τῆς περιόπτου θέσεως, τῆς ἀέρας καὶ τῆς εὐωδίας τῶν ἐν αὐτοῖς λουλουδιῶν, ἀρχήσονται, ἀριστὰ κατηρητισμέναι, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ὁμογενῶν μουσικῶν, παιανίζον κατ' ἐκάστην τὴν ἀπόγευμα καὶ τὴν ἑσπέραν, τὰς Παρασκευὰς δὲ καὶ Κυριακὰς καὶ τὴν προμνησμενίαν. Κινηματογράφοι δὲ, ὁ εἶς ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Σκαῖν, εἰς τὸν κάτω κήπον, καὶ ὁ ἕτερος ἐν τῷ κήπῳ τοῦ Ταξίμ, προβάλλουσιν ἐκλεκτὰς καὶ καλλιτεχνικὰς ταινίας, μὲ ἐπαθλοῦσι πολλοῦ ἐνδιαφέροντος.

Τὰ εἶδη τῆς καταναλώσεως, ποτὰ καὶ γλυκύσματα, εἶναι πρώτης ποιότητος καὶ εἰς τιμὰς λογικὰς. Τῆς Παρασκευὰς καὶ Κυριακὰς τὸ ἀπόγευμα διοργανοῦνται ἀγροικαὶ ἐορταὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Σκαῖν εἰς τὸν κήπον Μνηματακίου, κατ' ἑξῆς αἱ κυρία ἔχουσιν εἰσοδὸν ἐλευθέρην. Δὲν εἶναι λοιπὸν συγκεντρωμένα διὰ τὰ εἶδη τῶν ἀπολαύσεων εἰς τοὺς δύο αὐτοὺς κήπους;

Τὰ παλαιὰ Κρασιά ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν ὡς τὰ μόνον κατάλληλα δι' ἀναρρωδόντας, ἀδυνατοὺς καὶ ἀνααιμεκούς. Μπέγιογλου, Χαράλ-μρασῆ, ἀριθμ. 52